

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 183

De Spion van Helgoland

12½ Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL HEERENGRACHT 313 AMSTERDAM

DE SPION VAN HELGOLAND.

HOOFDSTUK I.

Het kasteel van Sundringham.

Op eenige kilometers ten noorden van Arbroath, aan de westkust van Schotland gelegen, verrijst het prachtige kasteel van de graven van Sundringham.

Het bouwwerk dateert uit de zestiende eeuw en men zegt, dat het een geschenk was van Hendrik de Achtste aan een zijner meest getrouwe leenheeren, heer van Sundringham, die de eerste graaf van dezen naam was.

Het bouwwerk vertoont alle kenteekenen van de architectuur der middeleeuwen in Engeland.

Het kasteel verhief zich op den top van een zeer hooge rots, die bijna rechtstandig uit zee opstak en welker voet door de branding gebeukt werd.

Overal ontwaarde men kanteelen en bastions, lunettes en wallen.

Ook ontbrak een groote ophaalbrug niet, evenmin als de uitvalspoort aan gene zijde van de droge gracht, die het kasteel nog bijna geheel omringde.

Uit alles bleek, dat het slot in vroegere eeuwen herhaaldelijk een beleg had moeten doorstaan.

Voor een deel was het oude kasteel nog bijna in zijn oorspronkelijken vorm blijven bestaan.

Zelfs hadden de latere eigenaars met groote kosten het kasteel laten restaureeren, de in puin vallende torens laten herbouwen, de wallen laten vernieuwen en de

zware eiken deuren, die zeer onder den tand des tijds hadden geleden, door andere doen vervangen.

Een geheele vleugel van het kasteel was echter omstreeks het jaar 1900 door een zwaren brand geheel verwoest en deze vleugel was door een der rijkste graven van Sundringham vervangen door een gebouw, dat weliswaar eenigszins in den stijl van het voorvaderlijk kasteel was opgetrokken, maar in zijn inwendige bouworde toch meer naar de renaissance zweemde.

Eertijds had een smal voetpad van nauwelijks een meter breedte van de ophaalbrug naar het dal aan den voet van de klippen geleid.

Maar in den loop der eeuwen was dit pad aanzienlijk verbreed en thans daalde het, ongeveer vier meter breed, in een flauwe helling langs de rots omlaag.

Het oude pad was blijven bestaan, maar slechts voetgangers met stevige beenen maakten er gebruik van, voor rijtuigen en auto's was de breede weg bestemd, die zich in talloze bochten, ten einde de helling zoo gering mogelijk te maken, rondom de machtige rots van het kasteel van Sundringham slingerde.

Indertijd had het kasteel blootgestaan aan een aanval der Normandiërs, die het van zee uit hadden trachten te veroveren.

En nog wijzen de bewoners van het stadje Arbroath op hun Zondagsche uitstapjes elkander de plek, waar de verdedigers van het kasteel de stoutmoedige aanvallers, die reeds voet aan wal hadden gezet en met stormladders de steile rots trachtten te beklimmen, op

een hagelbui van pijlen en stroomen kokend lood hadden onthaald, zoodat zij met bebloede koppen weder moesten afdeinzen.

Ook het smalle voetpad kon in de middeleeuwen met groot succes verdedigd worden, daar het van alle punten van het kasteel te bestrijken was, hetzij met behulp van pijl en boog, hetzij later door musketten en vier en twintig ponders.

Men zeide in de streek, die zich uitstrekt van Dundee tot Aberdeen, dat wil zeggen in Forfarer, dat de graven van Sundringham buitengewoon rijk waren.

En dit moest ook wel zoo zijn, als men bedacht welk een fortuin zij ten koste hadden gelegd aan de verfraaiing van hun vaderlijk erfdeel en aan de inrichting van het huis, dat tot een der schoonste in deze geheele streek van Schotland werd gerekend.

Van de transen van het kasteel van Sundringham heeft men een heerlijk uitzicht over de Firth of Tay, die tot diep in het land, tot bij Perth, doordringt en die als het warme beschermd werd door het zeer kleine eilandje Bell Rock, dat juist voor den ingang van dezen zeeboezem op ongeveer vijftien kilometer van Arbroath is gelegen, en van daar bij helder weer door een goeden kijker te zien is.

Zoodanig was het kasteel van Sundringham, in welks onmiddellijke nabijheid zich de gebeurtenissen afspeelden, welke John Raffles, de Grootte Onbekende, naderhand tot een zijner belangwekkende avonturen zou rekenen.

In den nacht van den ioden Mei leverde het kasteel een sprookjesachtigen aanblik op.

Van de eerste tot de bovenste verdieping was het helder verlicht.

Het licht scheen door alle ramen naar buiten, en golfde over het breede terras, dat bijna langs de geheele voorzijde van het kasteel liep, over het gladgeschoren grasveld, hetwelk het kasteel van het fraai onderhouden, hoewel kleine park scheidde, hetwelk met zeer veel moeite en ontzaglijke kosten boven op den top van deze barre rots was aangelegd.

Blijkbaar werd er feest gevierd in het prachtige huis.

Inderdaad krioelde de groote balzaal, de eetzaal en de speelkamer van gasten, de heeren in deftig avondtoilet gekleed, de dames gedost in zijde en fluweel en omhangen met alle juweelen welke er slechts in haar bijouteriekistjes en brandkasten te vinden waren geweest.

Alles wat dit gedeelte van Schotland aan edellieden

en grootgrondbezitters, aan welbekende kunstenaars en schatrijke industrieelen opleverde, was in deze zaal vereenigd.

Geen wonder, want de oude graaf Edward Sundringham vierde dezen avond vol luister de verloving van zijn jongste dochter Edith.

De bruigom, de jonge Burggraaf van Maistone, liep vol trots, gekleed in zijn uniform van luitenant der koninklijke garde, gearmd met zijn aanstaande langs de groepjes gasten, die het knappe paartje bewonderend en menigmaal benijdend nakeken.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht.

Aanstonds zou het souper beginnen en daarna zou in den tuin het vuurwerk worden afgestoken, waarop de omwonende boeren zich reeds bij voorbaat hadden verheugd.

Langzamerhand begaven de gasten zich naar de eetzaal en namen plaats aan de groote tafel in het midden der zaal, of naar hun smaak en hun voorliefde het hun ingaven, in kleine gezelschappen aan de tafeltjes, die langs de wanden waren gerangschikt, welke plaats boden voor vier of acht personen.

Het duurde bijna een half uur voor alle gasten gezeten waren en spoedig was het vroolijk gesprek, ingeleid door den heer des huizes, algemeen.

Men sprak over de jacht, over de jongste opvoering van Romea and Julia, welke te Dundee had plaats gehad, over de vooruitzichten van den oogst, kortom over alles, waarover rijke landjonkers, politici en industrieelen kunnen spreken.

Maar plotseling hoorde men het fijne hooge stemmetje van Edith Sundringham boven alle anderen uit:

— Als u onderwerp van gesprek nu uitgeput raakt, heeren, dan kan ik u een nieuw aan de hand doen! riep zij uit.

Even trad er een stilte in en toen vroeg haar bruidegom op vroolijken toon:

— Laat dan je befaamde onderwerp van gesprek eens hooren, lieve Edith?

— John Raffles! klonk het onverwachte antwoord.

Nu werd de stilte bijna hoorbaar gedurende eenige oogenblikken.

Het was alsof er plotseling een ijzige wind door het vertrek was gestreken.

De gasten wierpen elkander een schuwen blik toe, bestudeerden vol ijver hun borden en toonden ook nog op andere wijze, dat dit onderwerp van gesprek niet tot hun meest geliefde behoorden.

Eindelijk vroeg graaf Sundringham, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste :

— Hoe kom je juist op dien naam, meisje?

— Maar vader, leest gij dan geen kranten! riep het jonge meisje verbaasd uit.

— Ik heb wel wat anders te doen! bromde de oude heer.

— Dan is het ook geen wonder, dat gij van niets weet! riep Edith op verwijtenden toon. Als gij het wel gedaan hadt, zoudt gij het kunnen weten, dat Raffles dezer dagen in de buurt van Dundee een slag heeft geslagen. En voorts, dat hij de week te voren bepaald te Perth is geweest!

— En waardoor zou dat bewezen moeten worden? riep de heer des huizes op spottenden toon.

— Eenvoudig door het feit, dat men de daders van de beide inbraken, waarbij ongeveer zestig duizend pond moet zijn gestolen, niet in handen heeft kunnen krijgen, vader!

— Een mooi bewijs! riep de oude graaf uit. Er worden wel meer inbraken nimmer gestraft.

— Dat is zoo, maar in dit geval meent de politie, dat niemand anders dan John Raffles, de Groote Onbekende, die inbraken gepleegd kan hebben!

— En wie waren de slachtoffers? vroeg een der aanwezigen nieuwsgierig. Ik moet u bekennen, miss, dat ik evenmin kranten heb gelezen in de laatste dagen.

— De eerste bij graaf Eddystone, de tweede bij baron St. Albans.

— Dus bij twee edellieden? riep graaf Maistone, de bruidegom, verrast uit.

— Juist! Bij den eene was de brandkast en bij den andere een bureau, waarin hij juist dienzelfden dag geheel tegen zijn gewoonte een groot vermogen had verborgen, op zulk een uitnemend en verwonderlijke wijze opengebroken, als waartoe slechts John Raffles in staat zou zijn.

— Wel, ik vind dat je met vrij veel geestdrift over dien misdadiger praat! riep graaf van Maistone nu op bestraffenden toon.

— Misschien doe ik dat wel! riep het jonge meisje luid lachend. Want gij zult toch allen moeten erkennen, heeren, dat er een buitengewone moed en een zeldzame schranderheid toe noodig zijn, om deze talloze inbraken te plegen, zonder dat de politie er ooit in slaagt den bedrijver te vatten.

— Ik geloof dat gij u daarin vergist, miss! riep nu een heldere stem van het andere einde van de groote tafel.

Allen keken naar den spreker.

Het was graaf Winstone, die deze woorden geuit had.

Een man met bijna wit haar, maar nog blozende wangen en heldere grijze oogen.

Edith Sundringham klapte in de handen en riep vroolijk uit:

— Weet gij er meer van, graaf? Is Raffles wezenlijk wel eens gevat?

— Ik meen dat hij twee of drie malen in handen van de politie is geweest, maar telkens is hij op het laatste oogenblik aan hun grepen ontkomen, antwoordde graaf Winstone.

— Maar daar is niets van bekend! riep graaf Maistone uit.

— Dat is niet zoo verwonderlijk! hernam de oude graaf, die het eerst gesproken had. Gij moet niet vergeten, dat de heer Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, noch zijn rechterhand inspecteur Sullivan, gaarne over hun echec spreken. Ik weet het echter uit de beste bron — namelijk van die beide heeren zelve!

— Nu, dat bevestigt nog mijn meening, dat hij een buitengewoon man moet zijn! riep Edith uit, terwijl haar oogen glinsterden, want het zal wel niet zoo gemakkelijk zijn zich uit de klauwen van die beide heeren te redden.

— Ik geloof u te kunnen verzekeren, dat het integendeel zeer moeilijk is, miss! zeide graaf Winstone op drogen toon.

— Maar het is mij onbegrijpelijk, dat die man niet gegrepen kan worden! riep graaf Sundringham ongeduldig. Wat drommel, hij kan zich toch niet onzichtbaar maken!

— Dat is nog zoo zeker niet, vader! riep het jonge meisje vroolijk uit. Men zegt dat hij even zoovele gedaanten kan aannemen, als er dagen in 't jaar zijn — ja, nog meer! Nu eens vertoont hij zich als politieagent, dan weder als kapitein van een torpedoboot — vandaag als bankier, en morgen weder als vodderraper! En niemand weet of hij zich weleens in zijn gezelschap heeft gezonden. Ja vader, ik wil zelfs verder gaan en zeggen, dat ik het volstrekt niet zoo verwonderlijk zou vinden, als John Raffles zich op dit oogenblik in ons midden bevindt.

Een benauwend zwijgen volgde op deze woorden.

Men hoorde niets dan het zacht gekraak van de verlake schoenen der vele bedienden, die met schotels af en aan liepen.

Toen wierp graaf Sundringham zijn dochter een afkeurenden blik toe en zeide op bestraffenden toon:

— Edith, er zijn grappen die te ver gaan, mijn kind!

— Maar vader! zeide het meisje met een pruilend lipje. Onze gasten weten toch zeer goed, dat ik er geen oogenblik aan denk hun een onaangenaamheid te zeggen, maar ik las toch gisteren zelf in de „Times” dat men er John Raffles van verdenkt, zich in de hoogste kringen te bewegen, zonder dat iemand het weet. Ja, men beweert zelfs, dat hij wel eens met den koning in gesprek is geweest!

Nu stegen er van alle kanten kreten van protest op.

— Dat is onmogelijk! Dat is waarschijnlijk een bakerpraatje! Men zegt zoo veel! werd er geroepen.

Maar plotseling klonk weer de kalme stem van graaf Winstone boven de andere uit, die zeide:

— En toch geloof ik dat miss Edith volmaakt gelijk heeft! De Koning van Engeland heeft inderdaad eens een gesprek gevoerd met den Grooten Onbekende, natuurlijk niet wetende, wie hij was. Ook dit heb ik uit den mond van den heer Baxter in hoogst eigen persoon.

— Wel verbazend! riep graaf Maistone uit, terwijl hij den grijsaard verwonderd aanstaarde.

— Heb ik het niet gezegd! riep Edith opgewonden. Dus zou het nu werkelijk zoo onmogelijk zijn, dat hij hier in huis was, zoo niet onder de gasten, dan toch in de keuken, of in den tuin of zoo?

— Maar waarom ga je niet verder, Edith en waarom zeg je niet dadelijk dat hij hier hedennacht zal inbreken! riep graaf Sundringham op boozen toon. Zou je dat soms ook niet verwonderen?

Edith schudde het blondgelokte hoofdje en zeide:

— Nu, zoover ga ik nu weer niet! Ten eerste is het huis zoo goed bewaakt en ten tweede brandt er immers overal licht en zijn er immers overal bedienden. Ons feestje zal wel tot een uur of vijf zes uren naar ik hoop, en kan ik dus niet goed inzien, hoe er hier dezen nacht zou kunnen worden ingebroken.

— Zeg dat niet te haastig, miss! hernam graaf Winstone op ernstigen toon. De macht van John Raffles is buitengewoon groot!

Weer volgde een drukkend zwijgen op deze woorden.

Men keek elkander schuw aan, en toch kenden deze heeren en dames elkander reeds lange jaren, of was de naam van degenen die hier aan tafel zaten te zeer bekend, dan dat er aan hun karakter ook maar een oogenblik mocht worden getwijfeld!

Het diner verliep als onder den invloed van een vage

onrust, waaraan zelfs de vroolijke uitvallen van Edith Sundringham, noch de belangwekkende anecdoten van graaf Winstone, verandering vermochten te brengen.

Het was als het ware een opluchting, toen het desert werd opgediend en de voorbereidselen tot het vuurwerk werden gemaakt.

HOOFDSTUK II.

De inbraak.

Langzaam stroomden de gasten door de breede deuren der openstaande Fransche ramen naar den tuin.

Op het terras was een groot aantal stoelen en banken gereed gezet en die daarop geen plaats kon nemen, bleef staan, om van het vuurwerk te genieten, dat op den kleinen kunstmatigen vijver van het park zou worden ontstoken.

Op dit oogenblik trad een bediende eerbiedig buigend op graaf Winstone toe en fluisterde hem eenige woorden in het oor.

Daarop verwijderde de man zich weder.

Graaf Winstone trad op den heer des huizes toe, wiens vrouw en dochter naast hem stonden, maakte een hoffelijke buiging en zeide:

— Gravin! Veroorloof mij dus, afscheid van u te nemen!

— Hoe, gij blijft het vuurwerk niet bijwonen! riep Edith op bestraffenden toon.

— Het spijt mij, miss — dat kan ik waarlijk niet doen! Het is bijna twee uur. Ik moet volstrekt vóór drie uur te Dundee terug zijn, waar ik nog eenige beschikkingen heb te treffen, alvorens ik den eersten trein naar Glasgow kan nemen.

— Maar is het dan volstrekt noodig, Graaf! vroeg de heer des huizes. Kunt gij bijvoorbeeld niet morgen of met een lateren trein gaan? Zijn uw zaken zoo dringend?

— Mijn zaken zijn zeer dringend, Graaf! antwoordde de grijsaard, terwijl er een vreemd glimlachje even om zijn lippen speelde.

— Nu, dan hopen wij u spoedig weder te zien! zeide Gravin Sundringham, terwijl zij den Graaf de hand toestak.

— Ja, Graaf, dat hopen wij! zeide Edith. Ik kan u niet zeggen, hoe verheugd ik ben, dat Philip, mijn

aanstaande man, u een week geleden met ons in kennis heeft gebracht.

— Inderdaad, miss, de tijd onzer kenismaking is wel kort geweest! antwoordde Graaf Winstone, maar behoud ik er de beste herinneringen aan!

Nog een diepe buiging en de nog kaarsrechte gestalte van den ouden Graaf verdween langs het terras, voorafgegaan door den bediende.

De gasten hadden zich nu door het kleine park verspreid en wandelden zachtjes pratend heen en weer.

Het was voor een Engelsche lente bijzonder zwoel in de lucht en slechts weinige gasten hadden overjassen of avondmantels omgedaan.

Spoedig steeg het eerste stuk van het vuurwerk in de lucht, met kreten van bewondering begroet.

Nadat er een paar stukken vertoond waren en de rook was opgetrokken, verscheen er een ballet, bestaande uit een zestal jonge meisje, dat allerbevalligste dansen uitvoerde.

Daarop begon de pauze en de bedienden begonnen ververschingen rond te brengen, terwijl een groot aantal paartjes, onder de tonen van een kleine muziekkapel, vroolijk rond begon te draaien.

Van het terras af keken Graaf Sundringham en zijn vrouw, Edith en Burggraaf Philip Maistone vol belangstelling naar het bont gewoel.

— Het is jammer, dat Graaf Winstone reeds vertrokken is! zeide het jonge meisje. Hij is zulk een onderhoudend man en wat weet hij goed te vertellen! Ik wilde, dat je ons hem reeds veel eerder had voorgesteld, Philip! zoo wendde zij zich tot haar verloofde.

— Maar hoe kon ik dat, meisjelief! riep de jonge kapitein uit, terwijl hij haar een tikje op de wang gaf. Ik kende hem toch immers zelf pas sedert eenige dagen.

— Wat zeg je daar? riep de oude Graaf verwonderd uit. Ik meende, dat je Graaf Winstone reeds lang kende.

— Welneen, hoogstens een dag of drie voor dat ik hem aan u voorstelde.

— Maar hoe heb jij hem dan eigenlijk leeren kennen? vroeg Edith, terwijl zij haar heldere bruine oogen op het gelaaf van den jongen man vestigde.

Philip scheen even na te denken en zocht blijkbaar in zijn herinnering.

— Het moet te Dundee geweest zijn! zeide hij toen langzaam. Ja, nu weet ik het! Viscount Hastings heeft mij aan hem voorgesteld!

— En kende die hem ook niet langer dan drie da-

gen? vroeg de oude Graaf op spottenden toon. Ik moet zeggen, dat de jongelui van tegenwoordig wel wat haastig zijn met de aanknooping van hun relaties. Is Viscount Hastings hier?

— Welzeker! antwoordde Philip. Ik heb hem aan een van de tafeltjes gezien. Zie, daar komt hij juist aan.

Een jonge man van omstreeks dertig jaar kwam naar het groepje toe slenteren.

Blijkbaar zag hij spoedig, dat men hem wenkte, want hij verhaastte zijn schreden en bleef blijkend bij zijn gastheer staan.

— Vertel mij eens, Viscount, zoo richtte Graaf Sundringham zich tot den nieuwaangekomene. Kendet gij Graaf Winstone reeds lang, toen gij hem aan mijn aanstaanden schoonzoon voorsteldet?

— Slechts een dag! antwoordde deze.

— Een dag! riep Graaf Sundringham verrast uit, en onder den indruk van een vage ongerustheid, waaraan hij zich niet wist te ontworstelen. Een dag maar, zegt gij? Dat is nog heel wat minder dan drie!

— O, maar hij had voortreffelijke aanbevelingsbrieven bij zich van twee der meest bekende leden van de Windsor Club te Londen, zooals gij weet, een der meest exclusieve clubs van geheel Engeland, waarvan alleen maar adellijke of zeer rijke lieden met voortreffelijke referenties lid kunnen zijn.

— En waar heeft hij u die aanbevelingsbrieven overhandigd, als ik vragen mag? vroeg Graaf Sundringham.

— Te Dundee! Ik zeide, dat ik de bruiloft van uw dochter wilde bijwonen en hij verklaarde, dat hij daar zeer gaarne bij tegenwoordig zou zijn!

— Maar wat drommel, ik zou wel eens willen weten..... begon de oude Graaf.

Hij voleindigde zijn zin niet.

Met een luid fluitend gesis steeg een vuurpijl aan de achterzijde van het kasteel de lucht in, die in een zeer groot aantal helder blauwe lichtkogels uiteenspatte.

Alle gasten hadden verrast opgekeken.

— Wat is dat nu? riep Edith verwonderd uit. Wat beteekent die eene vuurpijl? Is dat een grap van een van onze gasten?

— Een grap, of — iets anders! riep Graaf Sundringham op gedempten toon. Ik moet aanstonds in huis!

— Maar waarom dan, vader? riep het jonge meisje. De Graaf wilde antwoorden, toen een der groote

vleugeldeuren van het terras werd opengeworpen en een oude bediende, zoo snel zijn oude beenen hem konden dragen, blootshoofds op Graaf Sundringham kwam toelopen.

Bij het licht van de acethyleenfakkels, die hier en daar in het park waren neergezet, konden de aanwezigen duidelijk zien, dat het gelaat van den bediende grooten schrik uitdrukte.

Hij bleef bevend voor zijn meester staan en drufde hem nauwelijks aanzien.

— Wat is er? vroeg deze op ruwen toon, terwijl hij zijn bediende bij de schouders greep en dezen heen en weer schudde.

— Er is een groot ongeluk gebeurd, Graaf! riep de man met bevende stem.

— Wat is er dan? Spreek dan toch! riep Graaf Sundringham uit.

— Er zijn inbrekers in het particuliere werkvertrek van den Graaf binnengedrongen, de brandkast is geopend en in de kleine rookkamer daarnaast, waar Williams, de bottelier, de wacht hield, lag deze met gebonden handen en voeten en een doek om den mond op den vloer uitgestrekt. De brandkast was, voor zoover ik zien kon, geheel leeggehaald, maar op de bovenste plank vond ik een briefje, dat aan Miss Edith geadresseerd is.

De oude bediende nam het briefje uit zijn stijf toegeknepen vingers en wilde het aan het jonge meisje overhandigen, maar de Graaf nam het hem met een snelle beweging uit de hand en scheurde de enveloppe stuk.

Met half gedempte stem las hij de volgende woorden:

Geëerde Miss Sundringham,

Gij ziet wel, dat men den dag nooit moet prijzen vóór den avond, of den nacht vóór den morgen. Wanneer gij deze woorden leest, zal ik de brandkast van Uw geachten heer vader geledigd hebben.

JOHN RAFFLES,
alias Graaf WINSTONE.

De oude Graaf liet het papiertje zakken en slaakte een kreet van woede.

— Die duivelsche schavuit! riep hij uit. Hij is dus een week in ons midden geweest, zonder dat wij er iets van gemerkt hebben.

— En nu begrijp ik ook, waartoe die vuurpijl diende! riep Maistone uit. Waarschijnlijk heeft hij helpers willen waarschuwen, die zich in de huurt ophielden.

— Maar als dat zoo is, dan is er nog niets verloren! riep Graaf Sundringham uit. De vuurpijl is nauwelijks vijf minuten geleden opgelaten en wellicht nog later. Zijn er heeren, die mij willen bijstaan, om den schurk in handen te krijgen?

Twintig, dertig stemmen van heeren, die snel naderbij waren gekomen, antwoordden bevestigend op deze vraag.

— Ik dank u, heeren! hernam de oude Graaf. Laat ons dan aanstonds tot de achtervolging overgaan.

— Maar hij zal in zijn auto ontsnapt zijn! riep een van de gasten.

— Ik vraag u verschooning, Mylord, zeide de oude bediende, die zich nog steeds op dezelfde plek bevond, maar de auto, waarmede Graaf Winstone gekomen is, staat nog steeds in de garage. De chauffeur vertelde, dat het een zeer oud en onbruikbaar ding was, dat met behulp van een vernisje toonbaar was gemaakt.

— Zooveel te beter! riep Graaf Sundringham zegerend uit. Dan moet hij ons ook in handen vallen, want wij kunnen van hier niet alleen het pad bestrijken, maar ik zal ook aanstonds naar Arbroath telephoneeren, zoodat men de schurken in het dal kan opwachten en onmiddellijk arresteeren.

— James, zoo wendde Maistone zich tot den ouden bediende, breng onmiddellijk het groote zoeklicht op het dak van den grooten toren in werking. Ik kom aanstonds bij u!

De oude bediende snelde weg, zoo vlug zijn beenen hem konden dragen, om het bevel van den jongen burggraaf te gaan opvolgen.

Dadelijk was iedereen in rep en roer.

Voorafgegaan door Graaf Sundringham, snelden de heeren, die aan de achtervolging zouden deelnemen, naar het Kasteel terug.

En in de fraaie wapenkamer voorzagen zij zich van geweren en revolvers, alsof het een jacht op een of ander stuk wild, inplaats van op een menschelijk wezen, betrof.

Nauwelijks waren zij weder naar buiten getreden, of een wit, verblindend licht straalde van het dak van een der torens over de rotshelling, en over het breede pad, zoowel als over den ouden, smallen voetweg, die naar het dal voerde.

Het zou zelfs voor een haas onmogelijk zijn geweest, ongezien het dal te bereiken!

De oude Graaf had zich naar zijn particulier werkvertrek begeven en zich daar overtuigd, dat de oude

bediende niets dan de naakte waarheid had verteld.

De brandkast stond open en was bijna zoo goed als geheel geleedigd.

De bottelier bevond zich in een naburig vertrek.

De banden, waarmede hij gekneveld was geweest, waren losgemaakt, maar de man keek nog altijd verstuft om zich heen.

De oude Graaf verloor geen tijd met den man te ondervragen, daar dit van later zorg was, maar organiseerde dadelijk de klopjacht.

Hij begon met aan de politie van Arbroath te telephooneeren en ontving de verzekering, dat er aanstonds een half dozijn mannen per auto naar den voet van den heuvel zouden worden gezonden, zoodat de dieven althans langs die zijde onmogelijk zouden kunnen ontkomen.

Tegelijkertijd deed de politie toezegging, dat zij alle veldwachters in den omtrek onmiddellijk bevel zou geven, den voet van de rots te omsingelen, zoodat het den roovers onmogelijk zou zijn te ontkomen, op welke wijze dan ook.

Twintig met geweren en revolvers gewapende heeren stonden nu voor de groote deur op het terras.

— Nu, ik geloof wel, dat dit het laatste stoute stukje van John Raffles is geweest, bromde Graaf Sundrigham tevreden, terwijl hij de handen wreef. Als hij nu nog weet te ontkomen, is hij nog knapper dan ik dacht. Hij is ingesloten als een muis in een val!

— En toch zal hij ontkomen! klonk plotseling een heldere meisjesstem.

Het was Edith Sundrigham, die deze woorden had gezegd!

Het gelaat van het jonge meisje was bleek, doch haar oogen schitterden.

Haar verloofde wierp haar een verwonderden blik toe en zeide:

— Maar Edith, wat je daar zegt raakt kant noch wal!

— En toch zal hij ontkomen! herhaalde het jonge meisje met stemverheffing.

— Maar Edith, denk toch eens na! riep haar vader opnieuw bestraffend uit. De groote weg, tot aan het dal langs de berghelling is minstens drie kwartier gaans en het voetpad zeker een uur! Binnen een kwartier echter zal de politie zich verdekt aan het uiteinde van beide paden hebben opgesteld. Ons zoeklicht verheldert het landschap tot op mijlen in den omtrek, als het dag ware, zou men alles niet duidelijker kunnen onderscheiden. Het is waar, dat de dieven den

heuvel, waarop het kasteel gebouwd is, langs een andere zijde zouden kunnen verlaten, maar daartoe moeten zij ongebaande wegen, zeer dicht bosch doorgaan, hetgeen hen minstens een uur of drie zou ophouden! Het is dan klaarlichte dag en bovendien wordt de geheele rots ook aan die zijde omsingeld. Een ontvluchting naar den kant van de zee is natuurlijk buitengesloten! Weliswaar kan het zoeklicht den onderkant van de steile rots niet bereiken, maar de hoogte is niet zoo groot, of wij zouden ieder schip, en zelfs een sloep, onmiddellijk moeten ontdekken. Ten overvloede echter, heb ik de politie in Arbroath verzocht met behulp van eenige politiehonden, de kust zeer nauwkeurig te bewaken!

— En toch zal hij ontkomen! herhaalde Edith voor de derde maal en met een hardnekkigheid, die algemeene verbazing wekte.

De oude Graaf keek zijn dochter hoofdschuddend en zwijgend aan, haalde de schouders op en wendde zich tot zijn gasten:

— Wij zijn met dertig man, heeren! Het beste is, dat wij ons in groepjes van vier of vijf verdeelen en dan de boschjes terzijde van den grooten weg afzoeken. Een tiental onzer zou, met eenige van de bedienden als gids, het kasteel kunnen doorzoeken, want het is niet geheel onmogelijk, dat de dief, of de dieven zich daar nog verborgen houden.

Het voorstel vond bijval en aanstonds verdeelden men zich in kleine afdelingen, welke het daghelder verlichte pad en den breeden rijweg omzichtig begonnen af te dalen.

Er verliep bijna een half uur, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

De meeste gasten waren gebleven, hetzij uit nieuwsgierigheid, hetzij uit een onverklaarbaren angst voor den Grooten Onbekende.

Reeds keerden er eenige groepjes moedeloos en met hangende ooren terug. Zij hadden volstrekt niets ontdekt.

Ook degenen, die het kasteel doorzocht hadden, keerden één voor één terug zonder iets te hebben gevonden, nadat zij de meest verborgen schuilhoeken van het oude huis hadden nagespeurd.

Het zoeklicht draaide nog steeds en verlichtte de helling van den heuvel en het dal zoo duidelijk, dat men zelfs de kleine figuurtjes van de veldwachters kon onderscheiden, die op ruim drie kilometer afstand door de vlakte op en neer patrouilleerden, het geweer in den aanleg.

Het was zeer stil.

De gasten onderhielden zich slechts fluisterend met elkaar.

Het was alsof zij niet hardop durfden spreken over de zonderlinge gebeurtenissen, die er zooeven hadden plaats gehad.

Velen geloofden ook nu nog, dat Graaf Winstone en John Raffles onmogelijk een en dezelfde persoon konden zijn.

Plotseling klonk een zonderlinge, klagende kreet door de nachtelijke stilte.

Het was de kreet van den grooten steenuil.

Deze dieren bewoonden in grooten getale een zeer oud gedeelte van het kasteel, dat niet meer bewoond werd.

Toch hadden alle gasten luisterend het hoofd opgeheven en velen huiverden, zonder dat zij zich reenschap konden geven waarom.

Op eenigen afstand echter werd de zonderlinge kreet herhaald.

Plotseling gaf een van de gasten een luiden schreeuw.

Hij had dicht bij den rand van de rots gestaan, die op die plek bijna loodrecht in zee neerdaalde en wees nu met uitgestrekte vinger naar omlaag.

Zoo snel zij konden begaven de gasten, met Philip Maistone aan het hoofd, die eveneens van den vruchteloos ontdekkingsstocht was teruggekeerd, zich naar den rand van de rots.

— Daar! riep de man uit, die zooeven den luiden uitroep geslaakt had. Aan den voet van de klip — dat roode licht!

— Het is een sloep! riep een van de gasten.

— Maar er is hier volstrekt geen strand! riep Philip Maistone uit.

— Wat zou dat? Raffles kan zich toch immers met behulp van een touwladder laten zakken? vroeg een ander.

— Dan moeten wij hem na! schreeuwde Maistone.

Hij keek over den rand van de rots en slaakte een juichkreet.

— Ik zie het bovineinde van de touwladder! riep hij uit. Wie wil mij volgen om te trachten hem te grijpen? Hij kan nog niet beneden zijn, want ik zie de touwladder nog steeds heftig bewegen. Het toestel is zeer sterk en kan gemakkelijk zes menschen tegelijk dragen.

Even aarzelden de gasten.

Maar spoedig boden zich vijf hunner aan, om den jongen Burggraaf te volgen.

Zij waren allen met revolvers of geweren gewapend.

Beurtelings klommen zij over de borstwering, die aan den rand van de rots gemetseld was en begonnen voorzichtig, maar zoo snel zij konden, de touwladder af te dalen.

Edith Sundringham was de gasten gevolgd en haar mooie oogen trachtten de duisternis te doorboren.

Het roode lichtje was naderbij gekomen.

Blijkbaar was het geplaatst op de voorplecht van een zeer groote sloep, waarin twee gestalten vaag zichtbaar waren, in het licht van de maan, die op dit oogeblik door de wolken begon te breken.

Nu bevond het roode lichtje zich juist onder de plek, waar de touwladder moest eindigen.

Maar plotseling doofde het licht als bij tooverslag uit.

Intusschen waren de zes mannen behoedzaam, met tamelijk groote tusschenruimte, de touwladder afgedaald.

Philip Maistone, die het eerst over de borstwering was geklommen, zette den voet op een uiterst smallen uitstekenden rand van de klip, die zich omstreeks een meter van den zeespiegel bevond en ternauwernood een halve meter breed was.

Tevergeefs zocht zijn blik naar het roode licht, hetwelk hij zooeven gezien had.

Zich zoo dicht mogelijk tegen de rots aandrukkende, schoof hij zich een paar meter over het smalle rots-pad.

Plotseling eindigde het echter, alsof het met een mes was afgesneden!

Maistone slaakte een kreet van verbazing.

— Daar speelt de duivel mee! bromde hij woedend. De schavuit zal toch niet beladen met veertig duizend pond sterling in goud, naar de sloep zijn toegezwommen die wij zooeven gezien hebben.

Hij trachtte nu aan de andere zijde van de touwladder het pad te volgen, maar met hetzelfde negatieve resultaat: op nauwelijks vier meter afstand van de ladder werd het pad snel smaller en verdween eindelijk geheel!

— Die man moet over een bovenaardsche macht beschikken! bromde Maistone, terwijl hij woedend de vuisten balde. Ik zie hem zelf niet, ik zie ook de boot niet, waarmede hij ontvlucht is.

De vijf andere gasten hadden zich nu een voor een

bij hem gevoegd en allen tuurden nu ingespannen over de golven, die op dit oogenblik helder door de maan beschenen werden.

Er was echter niets te zien — noch een sloep, noch een jol, noch een van die zeer kleine vletten, die nauwelijks voor drie of vier personen plaats bieden, zooals men ze wel aan boord van kleine visschersvaartuigen vindt.

Philip Maistone meende te droomen.

Hij stampvoette van drift op de harde rots.

— Zij kunnen toch niet in de lucht opgelost zijn! schreeuwde hij.

Maar plotseling uitte hij een juichkreet.

Om den hoek van de rots verschenen plotseling twee politiebuiten.

Zij behoorden blijkbaar bij de havenpolitie van het plaatsje.

Hun machtige zoeklichten wierpen twee bundels hel wit licht over de golven der zee.

Terwijl het schuim voor hun boeg opvloog, stevenden de beide booten zoo snel zij konden zeewaarts, draaiden daar, en begonnen toen langzaam heen en weer te varen, ieder in een andere richting, terwijl de lichtbundels elkander voortdurend kruisten.

En nog steeds niets te zien!

Ofschoon nu de golven zoo helder verlicht werden door de maan en de twee zoeklichten, dat men zou meenen iederen neervallenden waterdruppel te kunnen onderscheiden, zoo ontwaarde men toch niets van eenig vaartuig.

De zes mannen op den smallen rotswand tuurden tot hun oogen er pijn van deden. Tevergeefs evenwel!

Toen zij de politiebuiten langzaam zagen terugkeeren, terwijl hun stralenbundels langzaam een cirkel beschreven, besloot Philip Maistone den terugtocht te aanvaarden.

Zwijgend, met woede in het hart, wendde hij zich om en greep de onderste sport van de ladder weder beet.

Plotseling hield hij op. Er schemerde iets wits in de duisternis vlak voor hem.

Op een kleinen tak, die uit een smalle spleet in de rots stak, was een stuk papier bevestigd.

Maistone rukte het eraf en liet zijn sigarenopsteker ontbranden en las bij het licht daarvan deze weinige woorden:

Gij zoudt mij niet vinden, waarde Burggraaf

ook al zoudt gij onze geheele oorlogsvloot de Noordzee laten afzoeken.

Au revoir mijn waarde — en een volgenden keer meer succes!

JOHN RAFFLES.

Maistone balde het papier tot een prop en wilde het in zee gooien, hij bedacht zich echter, liet het in zijn zak glijden en begon haastig de touwladder te beklimmen, gevolgd door de vijf anderen.

Binnen een kwartier had hij de borstwering weder bereikt.

Hij sprong er over heen en stond voor Graaf Sundringham en Edith, die hem vol verwachting aankeek.

— Die man moet een verdrag met den duivel hebben gesloten! mompelde de jonge man. Hij is ontkomen zonder eenig spoor achter te laten.

— Ik heb het je immers wel gezegd! klonk de kalme stem van het jonge meisje.

HOOFDSTUK III.

De weg naar Thorghatten.

Raffles had, beladen met zijn buit, ternauwernood den voet op een van de laatste sporten van de touwladder gezet en den klagenden kreet van den grooten steenuil geslaakt of hij hoorde boven zich den luiden kreet van een man.

Blijkbaar was hij gezien.

Zonder zich te overhaasten daalde hij de laatste treden af, tot hij zich op het smalle rotspad bevond.

Hij scheurde een blad uit zijn klein notitieboekje, krabbelde er de woorden op, die den jongen burggraaf bijna in zee hadden doen storten van opwinding en wachtte toen kalm, blijkbaar op iets dat van zee moest naderen.

Inderdaad, een rood licht kwam snel naderbij.

Raffles haalde een kleine zaklantaarn te voorschijn en deed het elektrische lampje snel eenige malen achter elkaar ontgloeien.

Dit sein was blijkbaar begrepen, want dadelijk kwam het roode licht aan op de plek waar Raffles zich bevond.

Er waren slechts enkele seconden verlopen tusschen het tijdstip waarop Raffles den rand van de rots bereikte en dat waarop een donkere massa zich aan den voet van de rots als het ware tegen de klip vliede.

Twee gedaanten maakten zich van deze massa los.

Het waren Charly Brand en Henderson, de trouwe chauffeur van John Raiffles.

Twee krachtig handen werden hem toegestoken en het volgende oogenblik sprong Raffles op het dek van een zonderling stalen vaartuig.

Het was de „Zeeduivel”, de wonderlijke duikboot, welke de Groote Onbekende eenigen tijd geleden had gebouwd, en die hem reeds zulke uitmuntende diensten had bewezen in de zaak van de cheque van 500.000 dollar!

Nadat hij een warmen handdruk gewisseld had met zijn beide vrienden, zonder dat er echter een woord gesproken werd, daalden zij achtereenvolgens langs de smalle stalen ladder door het openstaande luik van den toren af in het binnenste van het schip, waar Raffles onmiddellijk den schakelaar van het roode licht om-draaide.

Het luik werd gesloten, de waterschotten liepen binnen enkele tellen half vol en de boot zonk in minder dan vijf en veertig seconden geheel onder de oppervlakte van het water.

Langzaam stevende de „Zeeduivel” zeewaarts.

Raffles had in het voorste gedeelte van de boot, die als een fraaie salon was ingericht, plaatsgenomen voor een van de beide schuin geplaatste lensen van zeer dik glas, waarvan de bijzondere samenstelling hem veroorloofde ook zonder periscoop alles waar te nemen, wat zich binnen een straal van vele kilometers op zee bevond.

Spoedig had hij de lichten van de beide politieboten zien naderen.

Hij wist echter zeer wel, dat de mannen op deze booten den „Zeeduivel” die op drie meter onder de oppervlakte van de zee voer, onmogelijk zouden kunnen ontdekken.

Stoutweg voer hij tusschen de beide booten door en tien minuten later mocht Raffles zeggen, dat hij zich in veiligheid bevond.

Het was op dat oogenblik vier uur in den morgen.

Reeds had de duisternis plaats gemaakt voor de schemering en aanstonds zou de dag aanbreken.

Raffles verliet de uitkijklens en nam plaats aan de tafel van den salon, die tevens als eetzaal diende, en waar Henderson zwijgend een goeden maaltijd had gereed gezet, terwijl Charly de duikboot met vaste hand bestuurde.

— Neem jij nu het roer maar over, beste Henderson!

zoo wendde Raffles zich op vriendelijken toon tot zijn chauffeur. Je weet immers waar wij heengaan?

— Mijnheer Charly heeft het mij gezegd, Mylord! antwoorde Henderson. Wij gaan naar Torghatten, waar gij eenige zaken te verrichten hebt.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Zooals je zegt, Henderson — ik heb daar eenige zaken te verrichten. Vraag of mijnheer Brand mij gezelschap houdt.

De chauffeur verwijderde zich en even later trad Charly Brand, een jonge man met een blozend en zacht gelaat, tenger maar krachtig gebouwd, het sierlijke voorvertrek van de duikboot binnen.

Hij trad aanstonds op zijn meester toe, greep diens beide handen en schudde ze krachtig.

— Ik ben innig verheugd, dat het avontuur zoo gunstig is afgelopen!

— Je hebt toch niet voor me gevreesd? vroeg Raffles glimlachend. Het had waarlijk niet veel te beteekenen.

— Ik was van een andere meening, Edward! hernam Charly Brand op ernstigen toon. Ik was bevreesd, dat je op den top van die hooge rots gevangen zoudt worden als een muis in de val, en toen ik het zoeklicht van den top van den toren zag werken, dat ons gelukkig niet kon bereiken, omdat wij reeds te dicht bij de kust waren, toen vreesde ik voor het ergste. Mijn hart sprong op van vreugde, toen ik den kreet van den steenuil vernam. En zeg mij nu eens hoe het gegaan is!

— O, het had werkelijk niet veel om het lijf, antwoordde Raffles luchtig. De brandkast van den ouden Graaf is een prul, dat ik in tien minuten geopend had. Je weet misschien dat ik mijn inbrekersinstrumenten al drie dagen van te voren in dezelfde kamer verborgen had, onder in de wapenkast van mijn grafelijken gastheer!

— Dat was nogal gewaagd! riep Charly lachend uit.

— Misschien! Maar het is mij nu al herhaaldelijk gebleken, dat juist de meest gewaagde ondernemingen het meest succes hebben, want het spreekt vanzelf dat de Graaf in zijn eigen wapenkast wel niet naar inbrekerswerktuigen gaat zoeken. Met den sukkel van een bottelier, die in het naast gelegen vertrek de wacht heette te houden, maar die inderdaad beter de wacht over den portwijn van zijn meester hield, had ik niet de minste moeite, de man was in vijf minuten onschadelijk gemaakt, en de rest volgde als het ware vanzelf. Ik liet het oude prul van een auto, dat Henderson zoo

keurig voor mij had opgelapt, natuurlijk in den steek, en ik zou wel eens willen weten, wat de chauffeurs van de Graaf er toch wel van zullen zeggen, als zij het inwendige eens te zien krijgen!

Raffles lachte zachtjes voor zich heen en vervolgde toen:

— Het eigenaardige is, dat wij het aan tafel druk over John Raffles gehad hadden. En dat de heer des huizes bij hoog en laag gezworen had, dat die zonderlinge vogel hem zeker niet zou bestelen!

Raffles verhaalde nu wat er in het huis van Graaf Sundringham was voorgevallen, terwijl hij ondertusschen het maal alle eer aan deed, daar de vermoedissen van den nacht zijn eetlust danig geprikkeld hadden.

De zon was intusschen opgekomen en alles beloofde een heerlijken helderen dag.

— Wij treffen het uitstekend! zeide Charly vergevoegd. Zouden wij niet eens naar boven kunnen komen?

— Als er geen schepen in de buurt te zien zijn, kunnen wij wel een luchtje gaan scheppen! antwoordde Raffles. Ik heb nu gemerkt, dat er nog iets aan de duikboot ontbreekt!

— En dat is?

— Wanneer zij boven water vaart, moet ik haar zoodanig kunnen veranderen, door slechts eenige hefboomen over te halen, dat zij er op eenigen afstand uitziet als een gewoon klein stoomschip.

— Dat zal lastig genoeg zijn! meende Charly lachend.

— Ik erken dat er eenige moeilijkheden aan verbonden zijn, maar men zou het toch kunnen probeeren! herhaalde Raffles.

Hij nam nu de telefoon, die onder het bereik van zijn hand stond en gaf Henderson bevel boven water te komen, indien de omtrek veilig was.

Binnen enkele minuten was het bevel opgevolgd, het luik geopend, en dreef de „Zeeduivel”, waarvan de bovenzijde slechts enkele centimeters boven de golven uitstak, aan de oppervlakte van de Noordzee.

Ofschoon dit gedeelte van de Noordzee druk bevaaren wordt was er op dit oogenblik geen enkel schip te zien, zoover het oog reikte, ook niet door een van de zeer scherpe kijkers, waarvan de beide vrienden elk een mede naar het dek hadden genomen.

De „Zeeduivel” liep op dit oogenblik ongeveer dertig knopen en het boegwater spoot als een dubbele

fontein omhoog, terwijl de druppels als zilver in het zonlicht glinsterden.

Het eiland Torghatten, waarheen thans de duikboot van den Grooten Onbekende koers zette, ligt op de Westkust van Noorwegen en behoort tot de provincie Nordland. Het is niet veel meer dan een groote zandplaat, waarop zich een aantal rotsen verheft en waar slechts een of twee arme visschersgezinnen wonen.

Op dit eiland nu bevond zich een van de voornaamste geheime schatkamers van den Grooten Onbekende, waar hij, na iedere geslaagde inbraak van eenigen omvang, den gemaakten buit bracht, vooral wanneer deze uit juweelen bestond, welke hij niet aanstonds te gelde wilde maken, zooals ook nu het geval was.

De afstand tusschen Arbroath en Torghatten bedraagt ongeveer twaalfhonderd kilometer, en Raffles mocht hopen met zijn duikboot, die gemakkelijk vijftig kilometer per uur kon loopen, dezen afstand in een etmaal af te leggen.

De reizigers zouden daartoe een nacht op zee moeten doorbrengen, maar dit was volstrekt geen bezwaar, daar de duikboot in alle opzichten voortreffelijk was ingericht, en niet alleen een beste provisiekamer, maar ook een viertal uitnemende bedden aan boord had.

Bijna een uur lang kon de „Zeeduivel” ongestoord en met zeer groote snelheid over de licht kabbelende golfjes heensnellen.

Toen ontwaarde het scherpe oog van Raffles aan den gezichtseinder een dunnen rook.

Een kwartier later gaf hij bevel om alles voor het duiken in gereedheid te brengen.

Charly had zijn kijker genomen en riep uit:

— Dat zijn wel vijf of zes schepen naar ik meen!

— Je hebt goed gezien! zeide Raffles. Het zijn Engelsche oorlogsschepen. Twee slagschepen, twee groote kruisers en twee torpedojagers, waarschijnlijk komen zij van een oefeningstocht terug. Ik vermoed, dat zij op weg zijn naar Hull. Hoe het ook zij, het zal verstandig zijn, als wij ons maar onder de golven verschuilen, het is niet noodig dat zij ons te zien krijgen, want ik bewaar mijn geheim liefst zoo lang mogelijk, ook tegenover de nazaten van Nelson.

De drie mannen daalden weder in de boot af, het luik werd gesloten en enkele minuten later was de „Zeeduivel” twee meter onder de oppervlakte van de golven gedaald.

Op deze diepte kon de boot met gemak met een snel-

heid van vijf en dertig kilometer in het uur voortbewegen.

De oorlogsschepen naderden nu snel, daar zij met volle kracht voeren.

Dikke rookwolken, roetzwart, puilden uit de machtige schoorsteenen der geweldige slagschepen.

Het was duidelijk, dat alle vaartuigen van dit smal-deel klaarblijkelijk van het nieuwste type waren.

Raffles was voor een van de lensen gaan staan en nam de schepen met de grootste aandacht op.

Inderdaad, de twee slagschepen waren nog geen zes maanden geleden van stapel geloopt.

Raffles bewonderde hun grootte, hun fraaie lijnen en de monsterkanonnen, die paarsgewijze boven elkan-der op de voor- en achterplecht waren opgesteld.

De dekken krioelden van manschappen, waarvan ieder schip er minstens acht honderd aan boord moest hebben.

De twee kruisers, eveneens van een modern type, voeren zeer nauwkeurig in het sop der beide slagsche-phen, alsof zij er met een onzichtbaren ketting aan be-vestigd waren, terwijl de vlugge torpedojagers, als hazewinden die rondom hun meester draven, nu eens aan bakboord, dan weder aan stuurboord van de groote bodems voeren.

Het was een prachtig schouwspel en de drie mannen genoten er ten volle van.

Binnen een kwartier hadden zij de zes oorlogssche-phen echter weder uit het oog verloren, zoo snel was de vaart van den „Zeeduivel”.

Juist wilde Raffles weder het sein geven om boven water te komen, daar hij wilde genieten van den heer-lijken zonneschijn en de frissche zeelucht, toen zijn aandacht geboeid werd door een vaartuig, dat zeer snel naderde en zich waarschijnlijk eveneens op weg naar een der havens aan de oostkust van Engeland begaf.

Charly, die voor de andere schuingeplaatste lens voor in de boot had plaats genomen, keek eveneens met eenige verwondering naar het snel naderende schip.

Het mat ongeveer acht honderd ton, en was dus bijna zoo groot als een torpedojager, zooals in de laatste jaren gebouwd worden op Engelsche zoowel als op Duitsche werven.

Het schip bezat slechts één schoorsteen en droeg vier snelvuurkanonnen, twee op den voorstevan twee op den achterstevan, benevens twee torpedolanceerbui-zen op het dek.

Wijd en zijd was geen enkel ander schip in den om-tek te ontwaren, dan dit eene, dat met buitengewone snelheid naderde.

Het schip was lichtgrijs geschilderd en behoorde blijkbaar tot de Duitsche oorlogsmarine, voor zoover te zien was aan de uniformen van de officieren, die op de kleine brug heen en weer liepen.

Van den korten mast woei trouwens de Duitsche marine-vlag.

— Het is vreemd, maar ik zie volstrekt geen letters op den romp van dezen torpedojager, merkte Raffles na eenigen tijd op.

— Het is een Duitscher! merkte Charly op.

— Ongetwijfeld, maar de Duitsche torpedojagers en torpedobooten hebben voor aan den boeg groote wit geschilderde letters en een „fer, al naar de klasse, waartoe zij behooren.

— Ja, dat is wel zonderling! zeide Charly peinzend. Hé, — zie eens, wat zij nu doen! Zij strijken hun vlag!

— Wat drommel — waar is dat nu voor? riep Raffles verwonderd uit. Er is heinde en ver geen schip te zien en zij zullen ons toch, hoop ik, niet salueren! Wij zijn onzichtbaar!

Hoe dit zij, de groote Duitsche marinevlag ging met buitengewone snelheid langs de vlags lijn omlaag.

Maar de verwondering van de beide vrienden zou nog toenemen, want nu rees er statig een nieuwe vlag langs den mast omhoog.....

Het was de vlag der koninklijke Engelsche marine.

De beide vrienden voor hun kijkglazen zagen elkan-der als bij ingeving tegelijkertijd aan.

Onmiddellijk nam Raffles de telefoon ter hand en gaf het volgende bevel naar de machinekamer, waar Henderson aan het stuurwiel stond:

— Vaart minderen tot op twee knoopen, en het oor-logsschip aan stuurboord niet uit het oog verliezen!

Vervolgens plaatste hij zich weer voor de lens en keek met de grootste aandacht naar hetgeen er aan boord van het zonderlinge schip voorviel.

Zij bevonden zich nu op nauwelijks vijftig meter van het snel varende schip.

Plotseling verscheen er een groot cijfer en een letter op den voorstevan van het vaartuig.

Beide waren blijkbaar op een blikken plaat geschilderd, die nu behendig door een paar matrozen werd vastgeschroefd.

— Maar wat duivel — het zijn Engelsche matrozen! riep Charly in de hoogste verbazing uit.

— Je hebt gelijk! het wordt hoe langer hoe fraaier!

Duitsche officieren en Engelsche matrozen aan boord van een en hetzelfde schip! zeide Raffles. Zoo iets heb ik nog nooit bijgewoond! Ik zou wel eens willen weten wat het doel daarvan is.

— In ieder geval zal het wel geen eerlijk doel zijn! meende Charly.

— Dat ben ik volkomen met je eens! En ik wel geen Engelschman zijn als ik er geen onderzoek naar zal doen!

— En Thorghatten dan?

— Dat heeft geen haast! Wij kunnen den buit evengoed over eenige dagen daarheen brengen. Ik wil nu eerst weten wat het te beteekenen heeft, dat dit zonderlinge schip plotseling de Duitsche tegen de Engelsche vlag verandert, evenals zijn naam, en Engelsche matrozen aan boord heeft, die onder bevel staan van Duitsche officieren.

Charly had voortdurend door de lens naar het voortvluchtende vaartuig gekeken en riep nu uit:

— Maar het zijn niet alle Duitsche officieren! Sommigen hunner zijn in Engelsche uniformen gekleed! Zie maar!

— Waarlijk! riep Raffles. Ik denk, dat zij zich een voor een eveneens in Engelsche uniformen zullen stecken. Ik geloof, beste Charly, dat wij hier door een toeval achter een zeer gevaarlijke onderneming zijn gekomen — ik meen gevaarlijk voor ons land! Die Duitschers, want dat zijn zij blijkbaar, hebben niets goeds in den zin.

Raffles nam de telefoon weder ter hand en riep:

— Onmiddellijk draaien, Tension, en dat schip op een afstand van ongeveer honderd meter volgen!

Het bevel werd onmiddellijk opgevolgd.

De „Zeeduivel” beschreef een korten boog onder water en vervolgde toen zijn weg op ruim honderd meter aan stuurboord, achter de Duitsche torpedoboot, die zich op een verwonderlijke wijze in een Engelsch schip had veranderd.

Maar de verbazing van de opvarenden der duikboot zou nog toenemen.

Want nauwelijks had de achtervolging vijf minuten geduurd, of naast den eenigen schoorsteen verrees een tweede uit het dek, blijkbaar van hout vervaardigd, maar die het vaartuig op eenigen afstand volmaakt deed gelijken op een der nieuwste Engelsche torpedojagers met twee schoorsteenen.

Charly en Raffles hadden deze manoeuvre, die zeer snel ten uitvoer was gebracht, met de grootste verbazing gevolgd.

Zij hadden beiden zooveel gevaren en kenden de schepen van de Engelsche vloot zoo goed, dat zij onmiddellijk zagen, hoe bedriegelijk het vreemde schip nu gelek op een Engelschen oorlogsbodem.

De stand van de pijpen, de voormast met zijn takelage, de plaatsing van de anonnen en van de torpedolanceerbuizen, kortom alles was juist hetzelfde.

Wanneer het schip op een afstand van vijfhonderd meter bleef, kon men het zelfs op klaarlichten dag niet van een Engelschman onderscheiden, en bij nacht was het verschil in het geheel niet op te nemen.

— De duivel mag me halen, als ik er iets van begriep! riep Charly uit. Wat is toch het doel van die vermomming?

— Ik geloof, dat ik er een flauw vermoeden van begin te krijgen! zeide Raffles op ernstigen toon. Wij zullen er ons in ieder geval van gaan overtuigen.

HOOFDSTUK IV.

Op het spoor der spionnen.

De beide schepen voeren nog steeds met onverminderde snelheid dicht achter elkaar door de Noordzee.

Het ene boven, het ander onder water!

Het Duitsche schip — het was nu wel zeker, dat men met een Duitschen oorlogsbodem te doen had — volgde blijkbaar denzelfden koers als het Engelsche smaldeel, waarvan thans niets meer te zien was dan een klein rookwolkje aan de kim.

Het volgde bijna in rechte lijn den eersten lengtegraad.

Blijkbaar hielden zij recht op Middlesborough aan.

Omstreeks acht uur in den morgen doemde de kust van Engeland aan den horizon op.

En tegelijkertijd werden de rookwolken grooter, afkomstig van de Engelsche flottille.

— Waar zijn wij hier ergens? vroeg Charly, die naast Raffles voor een der lensen was blijven staan.

— Wij bevinden ons nu op ongeveer vijf kilometer ten Oosten van Sunderland en als wij blijven doorvaren, kunnen wij binnen twintig minuten te Middlesborough zijn. Ik vermoed, dat dit de basis is van het Engelsche smaldeel, dat wij zooeven gepasseerd zijn.

Maar de Duitscher matigde op dit oogenblik haar vaart en hield eenige streken oostwaarts af, blijkbaar was zij niet van zins zich midden op den dag te dicht in de nabijheid van de kust te wagen.

De „Zeeduivel” volgde ongemerkt alle bewegingen van het Duitsche oorlogsschip.

Langzaam verwijderde dit zich weder van de kust en begon nu met matige vaart ter hoogte van Sunderland op en neder te kruisen.

Raffles had een kijker genomen en volgde de bewegingen op het dek van het schip met de grootste nauwkeurigheid.

De matrozen liepen bedrijvig af en aan, poetsten de kanonnen, verstelden hun kleederen of liepen met de handen op den rug over het smalle dek heen en weder.

De „Zeeduivel” bevond zich thans zoo dicht bij, dat men den marconigraaf in zijn hut duidelijk kon zien zitten, blijkbaar bezig met het opnemen van radiografische berichten.

— Het spijt mij wel duizend pond, dat wij op het oogenblik niet aan de oppervlakte zijn! bromde Raffles tusschen de tanden. Ik zou wel eens willen weten, wat die schavuiten op het oogenblik bepraten.

— Misschien zijn zij wel in verbinding met de Engelsche kust! meende Charly. Zij zullen toch zeker wel goed Engelsch verstaan en spreken?

— O, daar kun je zeker van zijn! Van den kapitein tot aan den minsten stoker is de geheele bemanning met de grootste zorgvuldigheid samengesteld uit lieden, die het Engelsch evengoed als hun moedertaal en zonder eenig accent spreken. Het doel zal je wel duidelijk zijn!

— Neen, Edward, dat is het mij toch nog niet geheel en al! zeide Charly.

— Nu, het kan, dunkt mij, niet twijfelachtig zijn, hernam Raffles. Natuurlijk zijn zij hier gekomen om te trachten het geheim van onze nieuwste torpedojagers af te loeren, of mogelijk wel den bouw en de inrichting van onze nieuwste slagschepen!

— Maar hoe zouden zij dat kunnen? Daartoe zouden zij zich toch aan boord van zulk een schip moeten brengen? En daar zou men toch onmiddellijk ontdekken, dat men met indringers te doen heeft?

— Dat geloof ik juist niet! zeide Raffles. Ik heb namelijk juist dezer dagen in de „Times” gelezen, dat de bemanningen van deze groote schepen niet alleen pas samengesteld, maar dat zij nog voortdurend vermeerderd worden met matrozen en subalternen, die van andere schepen uit geheel andere plaatsen van Engeland naar de nieuwe oorlogsschepen worden overgeplaatst.

— En dat zouden de Duitschers weten? riep Charly uit.

— Beste jongen, zij weten alles! zeide Raffles op ernstigen toon. Er ontgaat hun niets! In dat opzicht is hun organisatie zoo voortreffelijk, als van geen enkel ander land. Hun spionagesysteem is zoo uitmuntend ingericht en beschikt over zulke onuitputtelijke middelen, dat wij Engelschen ons daar geen voorstelling van kunnen maken. Men zegt, dat er minstens 1 miljoen Duitschers over de geheele wereld uitsluitend van spionage bestaat. Sommigen achten dit cijfer overdreven, maar ik voor mij geloof, dat degenen, die dit zeggen, nog ver onder de waarheid blijven!

— Maar dan moesten wij ons daartegen toch eigenlijk behoorlijk in acht nemen! riep Charly uit.

— Dat moesten wij zeker — maar helaas doen wij dit niet! Indien er ooit een oorlog mocht uitbreken, zouden wij, maar dan te laat, tot onze schade en schande ontdekken tot welke hoogte zich het Duitsche spionagesysteem ook in ons land ontwikkeld heeft. Iedere barbier, iedere kellner, iedere kaaiwerker, de minste klerk op een kantoor van Duitschen oorsprong, is als het ware een geboren spion. En hij zou je uitlachen, als je hem aan het verstand trachtte te brengen, dat hij daar iets verkeerd aan deed. Deutschland über alles! is zijn leus. En daarvoor hebben zij alles over, tot zelfs hun vrijheid, ja, hun leven! En ondanks mijzelf kan ik hun dan ook niet mijn lof onthouden, dan hun vurige vaderlandsliefde hen als het ware ongewoelig maakt voor eigen nadeel.

Raffles wierp een onderzoekenden blik op het vaartuig, dat nog steeds langzaam kruiste, en voegde er toen op drogen toon aan toe:

— Mijn eigen vaderlandsliefde gebiedt mij echter uit alle macht deze pogingen om mijn land te benadeelen, te bestrijden.

De „Zeeduivel” lag op dit oogenblik geheel onbeweeglijk op dezelfde plaats.

Henderson had alle stuurtoestellen stopgezet en kon nu, zonder zich verder om iets te bekommeren, in de sierlijk gemeubelde voorzaal de lunch gereed zetten.

Het was nu half twee.

De twee vrienden gebruikten hun maaltijd, zonder dat er veel gesproken werd.

Blijkbaar waren de gedachten van den Grooten Onbekende geheel in beslag genomen door den Duitschen torpedojager, die zich nu eens verwijderde, dan weder terugkeerde, maar steeds in het gezicht bleef.

— Ik zou wel eens willen trachten om aan boord van dat schip te komen! merkte hij eindelijk op.

— Maar Edward, dat zou je het leven kunnen kosten! riep Charly verschrikt uit.

— Dat zou het zonder eenigen twijfel, wanneer ik ontdekt werd! antwoordde Raffles kalm. Want de Duitschers verstaan in zulke dingen geen gekschere. In ieder geval wil ik het wagen! Ik geloof, dat er heden nacht geen maan zal zijn en in het donker kunnen wij trachten langs zijde te komen.

— Maar dan zullen zij waarschijnlijk ook op de duisternis wachten! vervolgde Charly.

— Daarvan ben ik zeker! Zij zullen wachten tot het onmogelijk is het bedrog met die tweede pijp en de andere vermomming te ontdekken, en dan zullen zij eenvoudig brutaalweg de haven binnenloopen, of in ieder geval op de reede voor anker gaan en met behulp van een der sloepen een paar stoutmoedige mannen aan boord van een der slagschepen brengen. Deze kunnen in een uur heel wat te weten komen en zij gaan weer weg, evenals zij gekomen zijn! Op een bemanning van acht honderd, ja bijna negenhonderd koppen, zal hun komst en hun heengaan misschien niet eens opgemerkt worden. Vooral niet, omdat bijna de helft van de equipage pas hedenmiddag aan boord komt en het voor de officieren onmogelijk is, reeds aanstonds alle gezichten goed in hun geheugen te prenten.

De dag verliep verder vrij eentonig.

De beide vrienden verdreven zich den tijd met schaken, terwijl Henderson zich verdiepte in de lezing van een boek, hetwelk zijn meester hem uit de kleine boekerij, welke de „Zeeduivel” steeds meevoerde, had ter hand gesteld.

Zoo brak de avond aan, terwijl de stilliggende duikboot nauwelijks drie honderd meter van haar oorspronkelijke ligplaats was afgelegen.

Het was zeven uur en de zon was ondergegaan.

De Duitscher voer nog steeds in zeer groote bogen, maar uit het gezicht van de kust op en neder.

Henderson kreeg bevel zich weder aan het roer te plaatsen, terwijl Raffles voor een der lensen post vatte en de telefoon ter hand nam.

Hoewel het nog goed licht was, begonnen de vormen van het Deutsche oorlogsschip toch langzamerhand te vervagen.

Langzaam kwam de „Zeeduivel” in beweging en voer op het schip toe.

De Duitscher had nu zelf zijn vaart nog aanmerkelijk vertraagd en voer nu langzaam in zuid-westelijke richting.

Blijkbaar was de koers van het schip naar Middelborough gericht.

De „Zeeduivel” verloor het achtervolgende schip niet uit het oog.

Toen echter de Engelsche kust weder in het gezicht kwam, was het nog zoo licht, dat men zelfs nog geen kunstlicht in de haven scheen te hebben aangestoken.

De Duitscher vertraagde zijn vaart nog meer en liet plotseling het anker vallen.

Raffles had deze beweging goed waargenomen.

— Dat komt ons goed te pas! zeide hij tot Charly. Het Noodlot zelf schijnt te willen, dat ik aan boord van dat zonderlinge schip ga!

Weder verstreek een half uur.

Nu waren de lichten op de kust een voor een aangestoken en de duisternis was reeds zoo dicht, dat het moeilijk viel de vormen van den Duitschen torpedojager te onderscheiden, slechts zijn lichten waren duidelijk waarneembaar.

Langzaam, als een tijger die zijn prooi besluipt, stevende de „Zeeduivel” naar het Deutsche schip toe.

Raffles was zelf in de stuurkast gaan staan, om het roer ter hand te nemen.

Zeer langzaam gleeed de duikboot door de golven.

Raffles durfde het zoeklicht niet laten werken, daar hij bevreesd was, dat de sterke electriche lichtbundel aan boord van het spionnenschip zou worden bemerkt.

Eindelijk lag de duikboot op ongeveer een meter afstand achter het roer van het Deutsche schip.

— Luister nu goed naar mijn bevelen, vrienden! zeide Raffles tot Charly en Henderson, die hun post niet hadden verlaten. Ik zal nu naar den uitkijktoren gaan, en daarop laat je de duikboot zoover stijgen, dat het deksel van den toren zich slechts een voet ongeveer boven het water bevindt. Houdt het pijlglas dus goed in het oog. Van de rest van onze boot is dan nog niets te bespeuren. Ik zal het deksel openen en wie weet is het lot ons wel zoo gunstig dat wij iets kunnen hooren, zonder dat wij ons in gevaar behoeven te begeben. Maar zoodra ik den breet van een zee meeuw slaak, moet je echter onmiddellijk aanstalten maken om te duiken, want dan dreigt er gevaar! Opgelet!

Raffles gaf het stuur weder aan Henderson over, terwijl Charly de handels greep, waardoor de diepgang van de duikboot geregeld kon worden.

De jonge man haalde een der hefboomen over en dadelijk daarop liet zich een zacht fluitend geluid

hooren: de luchtpompen dreven snel en met geweld het water uit de schotten.

De boot steeg vlug.

Binnen slechts enkele seconden was zij drie meter gestegen en de toren even zoo grijs geschilderd als de rest van de boot, moest zich nu ongeveer een voet boven water verheffen.

Raffles, die reeds aan den voet van de ladder stond, opende snel den deksel en stak het hoofd naar buiten.

Hij had wel een kreet van zegepraal kunnen slaken.

Want zoo dicht bij, dat hij het wel met de hand had kunnen grijpen, bevond zich de achtersteven van de torpedojager, waarvan het dek zich nauwelijks ander halven meter boven de golven verhief.

De donker grijs geverfde jager lag onbeweeglijk voor anker.

Raffles hief behoedzaam het hoofd nog iets verder op en beklom de ladder, terwijl zijn bovenlijf voor de helft uit den kleinen toren stak.

In het eerst hoorde hij niets dan de regelmatige stappen van de matrozen, die de wacht aan dek hadden en het zachte geneurie van een harmonica, door een vaardige hand bespeeld.

Indien hij nog mocht getwijfeld hebben aan den aard van het schip, dan zou het lied op deze harmonica gespeeld, hem daaromtrent wel hebben ingelicht — het was „Die Wacht am Rhein”.

Maar plotseling splitste hij zijn ooren.

Zijn scherp gehoor had stemmengeluid vernomen dat nu eens naderbij kwam dan weder in de verte wegstierf.

Blijkbaar wandelden twee Deutsche officieren in druk gesprek met elkander over het smalle dek heen en weer van den voor- tot den achtersteven.

Op dit oogenblik kwamen de stemmen weder dichterbij.

Raffles boog zich zoover mogelijk voorover en trachtte de gesproken woorden op te vangen.

De beide officieren schenen te blijven stilstaan en richtten beurtelings hun nachtkijker naar de haven van Middelsborough.

Daarop wisselden zij opnieuw eenige haastig gesproken woorden.

Raffles dacht er een oogenblik aan alles op het spel te zetten en aan boord te klimmen, maar hij begreep bij nader inzien, dat hij zijn leven op die wijze zoo goed als nutteloos zou verspelen.

De beide officieren stonden zeer dicht bij het roer

en zouden hem ongetwijfeld onmiddellijk zien, daar het schip zoo goed als geen verschansing had en zeer laag op het water lag.

De beide Duitschers verhieven nu echter hun stem en duidelijk kon Raffles eenige woorden verstaan, die hem zijn vuisten in woede deden ballen en zijn oogen deden fonkelen.

In deze weinige seconden had hij het doel der Duitschers doorgrond.

Hij bleef nog even op zijn luisterpost staan, maar de Deutsche officieren verwijderden zich en keerden niet weer terug.

Blijkbaar hadden zij zich naar de brug begeven en het volgende oogenblik klonken er op zachten toon gegeven bevelen door de avondlucht.

Slechts enkele seconden later klonk het knarsen van de ankerkettings over het gangspil, dat door vier krachtige handen in beweging werd gebracht.

Raffles begreep, dat het de hoogste tijd was om zich te verwijderen.

Aanstonds zouden de ankers geheel zijn opgehaald en het schip zich in beweging zetten.

En hij begreep nu, dat hij, als hij er iets aan doen kon, den Engelschen bevelhebber onmiddellijk moest waarschuwen voor den beraamden aanslag.

Hij liet den kreet van de zeemeewu hooren en daalde dadelijk weder in den toren af, waarvan hij den deksel boven zich sloot.

— Vijf meter zakken, Charly! zoo riep Raffles den jongen man toe.

Het bevel werd onmiddellijk opgevolgd.

Maar reeds klonk op eenigen afstand het dreunen van een machtige machine — de Deutsche torpedojager had zich in beweging gezet en voer reeds het volgende oogenblik full speed naar de rede van Middelsborough.

Raffles stampvoette woedend.

— Ik heb een kostbaren tijd verloren laten gaan! zeide hij. Het is onmogelijk nog voor hen de slagschepen te bereiken! De afstand bedraagt nauwelijks een half uur en daar wij volstrekt onder water moeten varen, kunnen wij op dien kleinen afstand de boot niet inhalen.

— Heb je nog iets kunnen vernemen? vroeg Charly ongerust.

— Slechts een paar woorden, maar die waren ruimschoots voldoende! De heeren zijn niet meer of minder van plan, dan aan boord van de „King George” de plannen voor de opstelling van onze vloot langs onze Oostkust te stelen!

Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat die opstelling voor de Duitschers in tijd van oorlog van het allergrootste gewicht zou zijn en dat het ons ten zeerste zou benadeelen, als dit plan, of een copie er van in handen van de Duitschers viel.

— Maar men zou den diefstal toch onmiddellijk moeten ontdekken! meende Charly.

— Geloof dat maar niet! Die Duitschers zijn zulke sluwe kerels! Zij fotografeeren het stuk even met een kleine camera, ontwikkelen de plaat op hun eigen schip, vergrooten die — en de zaak is afgelopen! Het is reeds meermalen gebleken, dat de Duitschers zich op deze wijze, zonder dat wij er iets van wisten, op de hoogte hebben gesteld van zeer gewichtige geheimen betreffende onze landsverdediging. Wendt de boot, Henderson! zoo wendde hij zich tot zijn chauffeur. Wij moeten zien wat wij doen kunnen! Volg het oorlogsschip daarvoor ons, zoo snel je kunt! Wees echter voorzichtig, want wij komen nu in een tamelijk druk bevaren gedeelte van de Noordzee.

Inderdaad, het zou spoedig blijken, dat de achtervolgers een kostbaren tijd zouden verliezen, doordat zij onder water moesten blijven en moesten uitwijken voor tal van schepen, die zij wegens de duisternis pas op het laatste oogenblik zagen, daar zij in dit druk bevaren gedeelte van de zee het onderzeesche zoeklicht niet durfden laten werken.

Er was een half uur verlopen.

De Deutsche torpedojager was reeds lang uit het gezicht verdwenen.

Raffles liep ongeduldig in de smalle gang tusschen de stuurkamer en den voorsten salon heen en weder.

Hij begreep wel, dat hij zijn schip aan de grootste gevaren zou blootstellen, indien hij de snelheid te ver opdreef, maar toch viel het hem hard te laat te zullen komen.

Het was nu geheel duister en niets belette de spionnen zich reeds nu aan boord van de „King George” te begeven, het grootste en het nieuwste der beide groote Engelsche slagschepen.

Inderdaad, de Deutsche torpedojager voer boven water en kon gemakkelijk, zelfs al voer hij in volle vaart, de schepen op zijn weg ontwijken.

Eindelijk vatte Raffles post voor een der schuine lensen, waar Charly zich bij hem voegde.

Reeds waren zij de bakens aan het begin van de reede gepasseerd, en zagen zij de lichten langs de kade in de verte flonkeren.

Plotseling wees Raffles met den vinger door het dikke lensglas en riep uit:

— Daar!

Charly tuurde in de duisternis.

Op ongeveer een halve mijl afstand lag de „King George” voor anker.

Zelfs op dien afstand herkende hij aan de luchtlijn van het schip dadelijk den reusachtigen oorlogsbodem dien zij dien ochtend waren gepasseerd op hun weg naar Thorghatten.

Alle lichten aan boord van het schip brandden en aan den top van de masten waren eenige electriche lampen opgehangen, die een zeer helder licht over de dekken en een gedeelte van de kade verspreidden.

Blijkbaar was het oorlogsschip bezig te bunkeren.

Maar dit had niet zoozeer de aandacht van den Grooten Onbekende getrokken.

Op nauwelijks twee honderd meter van de „King George”, bijna geheel verscholen in de schaduw van een der havenpieren, lag de Deutsche torpedojager.

Het schip moest zich daar minstens een kwartier bevinden.

Raffles balde woedend de vuisten.

— Wij zijn dus toch te laat! bromde hij.

— Geloof je? vroeg Charly ongerust.

— Het moet wel! Het oogenblik is voor de Duitschers zoo gunstig mogelijk. Bij het inladen van steenkolen en het aan boord gaan van de nieuwe manschappen, heerscht er natuurlijk een groote drukte aan boord en daar bovendien alle officieren aan dek zijn om de nieuwe manschappen in oogenschouw te nemen, is hun kans zoo schoon mogelijk, en het is hun voordeel om die kans zoo spoedig mogelijk te benutten. Zij zullen dus brutaalweg een sloep hebben uitgezet, en die met eenige officieren en manschappen bezet hebben, die jaren lang in een Engelsche havenstad gewoond hebben en volmaakt op de hoogte zijn van de bij de marine geldende gebruiken.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Wij hebben immers vlaggen aan boord? vroeg hij, zich tot Charly wendende.

— Welzeker! In de vlaggenkamer bevinden zich bijna alle natievlaggen en een groot aantal seinvlaggen ingeval wij in nood mochten verkeerden.

— Goed zoo! Haal dan de Union Jack en plaatst hem op den achterstevan. Wij gaan naar de oppervlakte.

— Edward! riep de jonge man verschrikt uit.

— Wat zou dat, het is geheel duister en men zal ons

eenvoudig voor een gewone Engelsche duikboot aanzien.

— Maar wat wil je dan doen?

— Dat zul je wel zien!

De beide mannen begaven zich naar de machinekamer.

— Stijgen, Henderson! beval Raffles kortaf.

— Hoeveel meter, Mylord! vroeg de chauffeur.

— Naar de oppervlakte, Henderson, en haast je!

De chauffeur gehoorzaamde aanstonds en de machtige luchtpompen dreven het water met een sissend geluid uit de schotter.

Spoedig bereikte de boot de oppervlakte van het water.

Charly had zich naar de vlaggenkamer begeven en kwam nu te voorschijn met een groote Engelsche marinevlag.

Henderson keek zijn meester vol aandacht aan, die naast hem aan het stuurwiel was blijven staan.

Raffles wees in den schuin geplaatsten spiegel voor de standplaats van den stuurman, waarin men thans de geheele haven kon overzien.

— Zie je dat groote schip daar, Henderson? vroeg hij.

— Ja, Mylord, dat is de „King George”!

— Juist! Vaar er zoo spoedig mogelijk naar toe!

Henderson stelde geen verdere vragen, hij was gewoon te gehoorzamen zonder meer.

Dadelijk stevende de boot in volle vaart de haven in.

Raffles en Charly begaven zich naar de smalle stalen ladder, openden het kleine ronde luik van den toren en betraden het dek.

Met volle teugen ademden zij de zuivere avondlucht in.

Bijna tien uren waren zij onder water gebleven en hoe goed de zuurstofapparaten ook werkten, toch was de lucht in de duikboot alles behalve frisch meer.

Snel als een vurig renpaard stooft de „Zeeduivel” over de licht kabbelende golfjes van de haven.

Maar nauwelijks hadden zij den afstand voor de helft afgelegd, of Charly slaakte een kreet en wees naar een punt in de verte.

Het was de Deutsche torpedojager, die zich langzaam van zijn ligplaats losmaakte, het water van de haven met zijn machtige schroef tot schuim sloeg, omkeerde en zoo snel hij kon de haven weder uitvoer.

Een oogenblik dacht Raffles, die deze beweging nu ook gezien had, er ernstig over, zich vlak voor de vluchtende boot te werpen en aldus een aanvaring te

veroorzaken, die voor beide schepen noodlottig zou zijn.

Maar aanstonds liet hij dit voornemen, waarvan de uitkomst toch al te onzeker zou zijn, weder varen.

Hij nam de telefoon ter hand en beval Henderson:

— Nog harder, Henderson! Laat haar loopen zoo snel zij kan!

De duikboot vermeerderde haar vaart nog en schoof nu zoo snel over de golven, dat de beide mannen zich uit alle macht aan de lage reeling moesten vasthouden.

Als een schaduw schoot, slechts een minuut later, de Deutsche torpedojager voorbij.

Geen beweging was op het dek te zien.

Niets dan de eenzame figuur van den kapitein op de commandobrug.

Een paar minuten later vertraagde de „Zeeduivel” zijn vaart aanmerkelijk, liet de schroeven terug werken en lag eindelijk stil aan de zijde van de „King George”, die van de kade was afgekeerd.

— De spreektrumpet, Henderson! riep Raffles door de opening van den toren naar omlaag.

Henderson bracht het verlangde instrument.

Raffles bracht de spreektrumpet aan zijn mond en riep uit alle macht:

— Schip ahoy!

Dadelijk ontstond er beweging op een der benedenste dekken van het machtige oorlogsschip.

Een paar hoofden kwamen over de verschansing kijken en schreeuwden terug:

— Wat wilt gij?

— Ik moet onmiddellijk den kapitein spreken! Zeg hem, dat er gevaar dreigt!

De hoofden verdwenen.

Een oogenblik later schitterde het goud van een uniform op de plek waar zooveel de matrozen gestaan hadden.

Een zware stem riep:

— Wat wilt gij en wat zijt gij?

— Dat behoeft niet, Sir! riep Raffles terug. Maar wat ik u bidden mag, luister naar mij! Wat ik u te zeggen heb, is van het grootste gewicht. Kunt gij de valreep niet afkomen?

De kapitein scheen even te aarzelen.

Hij wisselde eenige woorden met twee officieren die hem gevolgd waren, maar toen kwam hij met vaste schreden de valreep afdalen, die eenige rappe handen zoo ver mogelijk hadden laten zakken.

Het einde bevond zich echter nog een meter of drie boven het oppervlak van de zee.

De commandant van de „King George”, gevolgd door twee zijner officieren, daalden de valreep tot aan de onderste trede af.

Raffles had de touwlader gegrepen, die van deze onderste treden tot op de golven afhing en daaraan de duikboot zoo dicht mogelijk naar het schip toegetrokken.

Daarop hernam hij, zoo zacht mogelijk sprekend als de omstandigheden het toelieten:

— Gij hebt mij zooveen gevraagd, wie ik ben, Sir. En ik herhaal u, dat het er niets toe doet. Ik ben echter een Engelschman in hart en nieren en ik kom u waarschuwen!

— Ons waarschuwen en waarvoor! riep de commandant, ondanks zich zelf, ongerust.

— Dat zult gij hooren, Sir! Zijn alle uwe manschappen reeds aan boord?

— Niet allen! Nog steeds komen er nieuwe.

— Gij hebt immers een plan van de opstelling der schepen aan boord?

De commandant deinsde achteruit en riep toen verschrikt uit, terwijl hij een blik achter zich wierp:

— Hoe weet gij dat, mijnheer?

— Ik weet het, omdat ik er Duitsche spionnen over heb hooren spreken! Dat zij u voldoende. Hebt gij u overtuigd, dat de plannen nog altijd op hun plaats zijn? Zoo niet, doe dat dan onmiddellijk en als zij verdwenen zijn, dan zijn zij gestolen door den als een Engelschman vermomden Duitschen torpedojager, die zooveen nog op die plek bij de pier gemeerd was.

De kapitein uitte een kreet.

— De torpedojager is weg! schreeuwde hij.

— En met uw plannen aan boord! Wees er zeker van! riep Raffles terug.

De commandant van „de „King George” verloor geen oogenblik meer.

De toon van Raffles had zoo geklonken, dat hij zeer goed den ernst van deze mededeeling begreep.

Hij snelde de valreep weder op en volgde de beide officieren.

Tien minuten verstreken ongeveer, zonder dat er iets gebeurde, tien kostbare minuten, gedurende welke Raffles stampvoette van ongeduld, uit vrees, dat de Duitsche torpedojager hem zou ontkomen.

Toen keerde de commandant weder terug.

De beide officieren werden nu gevolgd door een bootsman, die een lantaarn droeg en bij haar licht was te zien, hoe bleek het gelaat van den commandant was.

Hij daalde de valreep weder tot de laatste trede af en riep op gedempten toon tot Raffles:

— De plannen zijn niet gestolen, maar er is geen kwestie van of de kast, waarin zij zich bevonden hebben, is geopend. De plannen zijn zelf in vreemde handen geweest.

— Het is zooals ik dacht, Sir — dan zijn zij gefotografeerd! riep Raffles uit.

— Maar dan moeten wij onmiddellijk die schurken achtervolgen! riep de commandant uit, terwijl hij woedend de vuist balde.

— Gelooft gij, dat dat iets zou baten? vroeg Raffles ernstig. Hebt gij op het eigen oogenblik een oorlogschip of een patrouillevaartuig bij de hand, dat zoo snel loopt als deze torpedojager?

— Ze heeft dus een groote snelheid? vroeg de commandant op doffen toon.

— Zeer groot, Sir. Ik geloof wel te mogen verklaren, dat het de snelste jager van de geheele Duitsche vloot is en vergeet niet, dat zij ons op zijn minst a' twintig minuten vooruit is, misschien wel een half uur, en dat wij zijn koers niet kennen, maar toch wel zoo spoedig mogelijk zijn eigen basis zal gaan opzoeken!

— Maar wat moeten wij dan doen! riep de commandant woedend uit.

Raffles klom eenige schreden van de touwladder op en keek den commandant doordringend aan.

— Wilt gij deze taak aan mij overlaten, Sir?

— Meent gij, dat dan te kunnen? riep de commandant verbaasd uit. Wat is het dan toch voor een vaartuig, waarover gij heer en meester zijt?

— Het is een vaartuig van mijn eigen vinding, Sir! antwoordde Raffles glimlachend, en ik verzeker u, dat het veel sneller loopt dan de snelste torpedojager, van welke natie ook. Bovendien kan ik het onzichtbaar maken — want het is een duikboot!

— Een particulier, die in het bezit van een duikboot is? hernam de commandant ten hoogste verbaasd. Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer. Zoudt gij mij uw naam niet willen zeggen?

— Ik zal u dien noemen, Sir, wanneer ik mijn taak volbracht heb! antwoordde Raffles ernstig. Voor het oogenblik kan ik u niets anders zeggen, dan dat ik een trouw Engelschman ben, die niet zal toelaten, dat geheimen van zijn vloot bekend raken. Gij vertrouwt mij?

De commandant scheen even te aarzelen, maar toen antwoordde hij:

— Gij zult mij moeten toegeven, dat de omstandigheden, waaronder gij u aan mij voorstelt, zonderling genoeg zijn! Maar uwe aanwijzingen zijn in ieder geval juist gebleken en daar ik toch in de onmogelijkheid verkeer de spionnen te achterhalen, zoo wil ik aan u, die mij volkomen onbekend is, deze hoogst gewichtige taak toevertrouwen! Ik behoef zeker niet te zeggen, dat wij tot iederen prijs moeten verhinderen, dat de plannen bekend worden, in welk land dan ook!

— Dat is mij voldoende, Sir! hernam Raffles, terwijl hij de touwladder weder afdaalde en op het dek van den „Zeeduivel” sprong.

Daar gekomen, riep hij den commandant toe:

— Binnen enkele dagen zal ik u komen berichten, dat het plan van de spionnen mislukt is, en dat zij de opname niet hebben kunnen ontwikkelen — of de torpedojager ligt op den bodem van de zee!

Het waren de laatste woorden, welke Raffles met den commandant van de „King George” wisselde.

Het volgende oogenblik had hij de telefoon ter hand genomen en beval nu op korten toon:

— Aan de oppervlakte blijven — zoo snel als de boot varen wil de haven uit en in oostelijke richting koers zetten.

Het bevel werd onmiddellijk opgevolgd.

De beide schroeven begonnen met groote kracht te draaien en weldra was er van het machtige slagschip niets meer te bespeuren dan een grijze, nauwelijks zichtbare massa.

Charly was naast zijn meester komen staan op het smalle dek en had zijn hand op diens schouder gelegd.

— Een gevaarlijke onderneming, Edward! zeide hij op zachten toon.

— Ongetwijfeld! hernam deze. Ons avontuur op het Kasteel van Graaf Sundringham heeft wel een zonderling verloop genomen en toch heb ik geen oogenblik spijt, van wat ik zooveel gedaan heb. Ik moge dan zoo half en half vogelvrij verklaard zijn, maar gevoel mij toch in hart en ziel Engelschman en dat zal ik toonen!

— Weet je, dat wij ons leven op het spel zetten?

— Dat weet ik! Je aarzelt toch niet?

— Geen oogenblik, Edward! Je kunt op mij rekenen in leven en dood!

— Ik was er van overtuigd! zeide Raffles, terwijl hij de hand van zijn vriend krachtig drukte.

De Groote Onbekende raadpleegde zijn horloge bij het licht van het kleine elektrische lampje, dat aan de reeling was opgehangen.

Het was tien uur in den avond.

De maan had zich, zooals hij wel verwachtte, achter de wolken verscholen en er daalde een lichte nevel, die het uitzicht nog meer beperkte.

— Het is volstrekt noodzakelijk, beste Charly! zoo hervatte Raffles het gesprek, dat een van ons beiden blijft waken, opdat wij dadelijk gereed zijn om te handelen. Van onder water duiken is natuurlijk voorloopig geen kwestie, omdat wij ons schip zoo hard moeten laten varen als het slechts kan.

— Welnu, daar is niets tegen! merkte Charly op. Wij kunnen beiden om de beurt wat slapen. Maar heb je er wel eenig idee van, welke richting de Duitsche torpedojager zal inslaan?

— Ik geloof wel als zeker te mogen aannemen, antwoordde Raffles, dat de jager zoo spoedig mogelijk een Duitsche haven zal opzoeken, dat is dus Emden of Kiel.

— Hoeveel bedraagt de afstand tot de dichtst bijgelegen Duitsche haven?

— De afstand van Middlesbrough tot Emden bedraagt 360 mijlen!

— Dat is ongeveer 540 kilometer. Aannemende, dat onze boot als maximum zestig kilometer per uur kan loopen, zouden wij over den afstand dus juist 9 uren doen!

— Goed uitgerekend, beste jongen. En daar ik er zeker van ben, dat de torpedojager op zijn hoogst een of twee en dertig knopen haalt, kunnen wij haar ongeveer in het midden van de Noordzee inhalen. Ik erken echter dat er zich een mogelijkheid kan voordoen, die onze plannen in duigen zou kunnen werpen!

— En die is?

— Dat een groot Duitsch oorlogsschip de boot tegemoet stevent en de gefotografeerde plannen aan boord neemt. Indien dat het geval is, kunnen wij onze voornemens wel laten varen, want dan vrees ik, dat de overmacht een weinig al te groot zou zijn. Maar hoe dit ook zij, wij zullen beginnen met den torpedojager te achtervolgen.

— Wie onzer zal het eerst de wacht nemen.

— Ik blijf tot drie uur aan dek! Je kunt dus vijf uren slapen. Dan zal ik je wekken en kun je de wacht overnemen, maar je moet mij onmiddellijk waarschuwen, as je iets verdachts ziet!

— En wat moeten wij doen, als wij misschien door een Engelsch schip gepraaid worden?

— Dan geef je behoorlijk antwoord, maar intusschen tracht je zoo spoedig mogelijk uit de voeten te komen.

Het is volstrekt niet noodig dat wij meer gezien worden dan volstrekt noodzakelijk is!

De beide vrienden namen met een krachtigen handdruk afscheid van elkander en Charly daalde de kleine stalen ladder af.

Raffles bleef alleen op het smalle dek achter.

HOOFDSTUK V.

De achtervolging.

Het kleine luik van den toren bleef openstaan, en Raffles zag hoe zijn trouwe metgezel de smalle gang doorliep en een van de fraai gemeubelde, hoewel kleine hutten binnentrad, waarvan de deuren op deze gang uitkwamen.

De havenpieren lagen nu reeds lang achter den „Zeeduivel” en de duikboot voer, terwijl de snelheid zooveel mogelijk werd opgedreven, over de donkere golven van de Noordzee.

Omstreeks twaalf uur in den nacht doemden de lichten van New Castle aan stuurboord van de duikboot op, om echter spoedig weder in de duisternis te verdwijnen.

Van tijd tot tijd gleed er een groot oorlogsschip, zijgend als een sombere schaduw voorbij, blijkbaar op weg naar een der groote oorlogshavens van groot Brittagne.

Tot zijn vreugde bemerkte Raffles, dat men aan boord van deze schepen het kleine gedeelte van de duikboot, dat boven water uitstak, wegens de duisternis niet opmerkte, daar Raffles de voorzorg nam, telkens als hij zulk een groot schip ontmoette, de kleine roode lamp te dooven, evenals het elektrische lampje aan de reeling.

De vaart was zoo snel, dat Raffles zich slechts met moeite staande kon houden en zich met beide handen aan de koperen leuning van de reeling moest vastgrijpen.

Langzaam verstreek de nacht.

Toen hij in volle zee was, liet Raffles van tijd tot tijd, met tusschenpoozen van ongeveer een kwartier, het buitengewoon krachtige zoeklicht werken, hetwelk zich voor aan de boot bevond, en dat niet alleen van de machinekamer en het voorste vertrek uit, maar ook van het dek af geregeld kon worden.

Het zoeklicht was draaibaar op een kleine koperen

spil en kon zeer gemakkelijk met de hand bewogen worden.

Telkens zwaaide dan een heldere lichtflits in een breeden boog, bijna een halven cirkel, over de golven der zee en verlichtte deze zoo helder als de d. g.

Indien zich in dezen lichtschijs eenig schip vertoonde, liet Raffles den straalbundel er eenige seconden op schijnen, ten einde zich te overtuigen van den aard van het vaartuig.

Toen het echter zijn beurt was om te worden afgelost, had hij nog niets verdachts ontdekt.

De „Zeeduivel” had op dat oogenblik juist een gevaarlijke, en bij alle zeelieden gevreesde zandplaat bereikt, welke onder den naam van „Doggersbank” bekend staat.

De Groote Onbekende liep naar den toren en drukte op een kleinen knop, die zich dicht bij het boveinde van de stalen ladder bevond.

In de hut van Charly ging nu een elektrische wekkerbel over, die den jongen man uit zijn slaap zou wekken.

Vijf minuten later stond Charly Brand naast zijn meester en drukte hem hartelijk de hand.

— Niets gezien? vroeg hij.

— Volstrekt niets! antwoordde Raffles. En toch ben ik er zeker van, dat zij naar de Deutsche kust onderweg zijn, hetzij naar Emden of naar Wilhelmshaven. Je hebt mij beloofd, dat je mij onmiddellijk zoudt wekken, als je iets zag, ook al zou ik maar een kwartier geslapen hebben. Denk daaraan Charly. Heb je al gegeten?

— Ik heb mijn ontbijt mee naar boven genomen, antwoordde de jonge man lachend, terwijl hij een kleine thermosflesch gevuld met thee, eenige scheepsbeschuiten en een blikje ingemaakt vleesch liet zien, die hij uit zijn zakken haalde.

— Dan ben ik daaromtrent gerust! zeide Raffles. Het begint reeds te dagen — zet je oogen goed open.

Raffles knikte Charly nog eens toe en daalde op zijn beurt de ladder af.

Hij dacht er echter geen oogenblik over, zich naar zijn eigen hut te begeven.

Deze man, met zijn zenuwen en spieren als van staal, die gemakkelijk twee nachten zonder slaap kon blijven, dacht er zelfs geen oogenblik aan, rust te gaan genieten.

Hij ging regelrecht naar de kleine kamer, waar zich de stuurinrichting bevond, en klopte Henderson, die

nog steeds onbewogen op zijn post stond, op den schouder.

— Ga slapen, Henderson! beval hij op vriendelijken toon.

— Maar Mylord, ik heb nog volstrekt geen slaap, protesteerde de brave chauffeur.

— Je zult slaap krijgen, zoodra je je krib maar ziet! drong Raffles aan. Voorwaarts marsch! Ik duld geen tegenspraak. Je kunt mij aanstonds beter van nut zijn indien je goed bent uitgeslapen.

Met zachten drang nam hij het stuurwiel uit de handen van den reus over en deze was wel genoodzaakt het bevel van zijn meester op te volgen.

En nu stond de Groote, Onbekende, onbeweeglijk als een standbeeld, en den strakken blik gevestigd op den schuingeplaatsten spiegel van het toestel, dat hem in staat stelde, boven water, zoowel als daaronder, de geheele zee te overzien en stuurde de „Zeeduivel” met vaste hand over de Noordzee.

Om vier uur was het reeds zoo licht, dat men de voorwerpen tot op een afstand van eenige mijlen duidelijk kon onderscheiden.

Charly, die geheel onkundig was gebleven van hetgeen er onder in het schip was voorgevallen, stond nog steeds dicht bij den toren op den uitkijk.

Plotseling richtte hij zich op en bracht zijn kijker met een haastige beweging voor het oog.

Hij had den Duitschen torpedojager herkend!

De boot voer met verbazende snelheid in zuiver Oostelijke richting.

Onmiddellijk trad Charly op zijn beurt naar de elektrische bel, die met de hut van Raffles in verbinding stond.

Deze hoorde het schellen, nam de telefoon ter hand en riep op vroolijken toon:

— Hier ben ik, beste jongen, is er iets nieuws?

— Wat is dat nu? riep Charly, die op zijn beurt het toestel had gegrepen, op verbaasden toon. Ben je dan niet naar bed gegaan?

— Neen, Charly! Neem het mij niet kwalijk, maar het was een kleine truc van mij, ik vreesde dat ik je niet weg zou kunnen krijgen, als ik zeide dat ik van plan was, zelf de boot te besturen. Heb je iets gezien?

— Ja! De Deutsche torpedojager loopt full speed aan bakboord voor ons uit!

— Op welken afstand?

— Op minstens vier mijlen!

— Dan wordt het aanstonds tijd dat wij duiken! hernam Raffles. Want dan zullen zij ons over een

kwartier zien, en dat behoeft niet! Weet je zeker, dat het dezelfde boot is?

— Zonder eenigen twijfel! Weliswaar hebben ze de looze pijp weder afgebroken, maar omtrent den vorm van het schip kan ik mij niet bedriegen!

— Let dan goed op, houdt haar met den kijker in het oog en waarschuw mij als wij op een afstand van drie mijlen genaderd zijn.

Een kwartier verstreek.

Toen was de torpedojager door den kijker zoo duidelijk te zien, dat het zaak werd zich onder de golven te gaan verschuilen.

Op dat oogenblik slaakte Charly, die het schip geen oogenblik uit het oog verloren had, opnieuw een luiden kreet.

Hij greep de telefoon weder en riep:

— Daar komt in de verte een zeer groot oorlogsschip aan en de duivel mag mij halen als het geen Duitscher is!

Raffles wierp een blik in den schuin gestelden spiegel.

Al had hij geen kijker bij de hand, zoo kon hij nu toch ook den torpedojager met het bloote oog als een kleine stip aan den kim ontdekken en ongeveer een mijl verder een zeer groot slagschip, van ongeveer vijf en twintig duizend ton.

Reeds op dien afstand waren zijn tien geweldige kanonnen van dertig centimeter te onderscheiden, die dreigend omhoog staken.

Raffles begreep, dat het tijd werd om te handelen.

— Kom onmiddellijk omlaag, Charly. Wij gaan duiken. Zij kunnen ons nu niet meer ontsnappen, nu wij hun eenmaal in het oog hebben gekregen.

Inderdaad, de „Zeeduivel” liep onder water eveneens bijna dertig knopen, zoodat er geen gevaar behoefde te bestaan, dat de duikboot haar prooi uit het oog zou verliezen, zelfs in ondergedompelden toestand.

Charly daalde zoo snel hij kon de stalen ladder af en sloot het luik boven zijn hoofd.

— Zal ik Henderson wekken? vroeg hij, terwijl hij snel op Raffles toe kwam loopen.

— Niet voordat het noodig is! antwoordde Raffles. Wij zullen zijn sterke armen nog wel noodig hebben, het is beter dat hij nu in den slaap nieuwe krachten vindt.

Charly trad onmiddellijk op den hefboom toe, waarmede de diepte geregeld werd en aanstonds daalde de „Zeeduivel” tot eenige decimeters onder de golven.

Het stelsel van lenzen en spiegels echter stelde den

beiden mannen in staat, van hun plaats af de bewegingen van beide schepen nauwkeurig gade te slaan.

— Het is zooals ik dacht! bromde Raffles met open geklemde tanden. Zij willen de fotografische platen, waarmede zij de stukken onzer admiraliteit hebben opgenomen, aan boord van het Duitsche oorlogsschip brengen. Wij zijn opnieuw te laat gekomen!

— Is het dan een Duitscher? vroeg Charly.

— Daaraan valt niet te twijfelen. De vlag is nog wel niet duidelijk te zien, maar de geheele bouw van het schip wijst er op, dat dit een van de nieuwste Duitsche dreadnought-type is.

Tien minuten verstreken.

De „Zeeduivel” naderde langzaam maar zeker de beide schepen, die elkander op hun beurt schenen op te zoeken.

Plotseling riep Raffles uit:

— Het is de „Markgraf”!

— Het schip dat pas dit jaar gereed is gekomen! riep Charly uit.

— Zooals je zegt! Het is een van de machtigste slagschepen van de Duitsche vloot met tien kanonnen van dertig centimeter, veertien van vijftien centimeter en tien van 8 centimeter, buiten en behalve vijftig torpedo lanceerbuizen.

— En de snelheid? vroeg Charly.

— Slechts een en twintig knopen! Die reus zal ons dus in ieder geval niet ontkomen.

Raffles hield den blik strak op den spiegel gevestigd en stuurde in rechte lijn op den torpedojager toe, die nu merkbaar vaart had geminderd.

Na een half lag het Duitsche schip geheel stil.

Ook de „Markgraf” scheen haar vaart aanzienlijk te verminderen.

— Zij zetten een boot uit! riep Charly plotseling.

— Je hebt gelijk! riep Raffles, terwijl er een trek van woede om zijn, dunne lippen speelde. Zij brengen nu zeker de gevoelige platen aan boord van het slagschip over. Ik heb veel lust om even boven water te komen om die sloep in den grond te varen, maar ook daarvoor is het al weer te laat!

— Ongetwijfeld! Wij zijn nog minstens een mijl van hen verwijderd en de sloep roeit reeds uit alle macht naar de „Markgraf” toe, waarvan zij hoogstens eenige vademen verwijderd is.

De jonge man had goed gezien.

Er waren nauwelijks zeven of acht minuten verstreken of de sloep van den torpedojager, door een twaalftal krachtige armen in beweging gebracht, legde

aan het onderende van de valreep van de „Markgraf” aan.

Raffles had den „Zeeduivel” nog dichter bij gebracht, die zich thans op hoogstens twee honderd ellen van het machtige oorlogsschip bevond.

Hetgeen er voorviel was door den spiegel even duidelijk waar te nemen, als wanneer de beide vrienden zich aan dek van de duikboot hadden bevonden.

De zes matrozen staken de riemen op en een jong zee-officier klauterde langs de valreep, die reeds van te voren was neergelaten, naar het dek van de „Markgraf”.

Hij klemde een tamelijk groot pak onder zijn arm met een zwart zeildoek bijengepakt.

— Ik had wel gelijk! mompelde Raffles. Zij brengen de plaat aan boord, misschien uit vrees dat de torpedojager wel eens zou kunnen worden achterhaald. Bovendien zal er aan boord van dat kleine schip geen gelegenheid zijn om de plaat te ontwikkelen, terwijl er natuurlijk aan boord van het slagschip een half dozijn donkere kamers te vinden zijn.

De jonge zee-officier werd boven aan de valreep opgewacht door een collega, die hem krachtig de hand drukte en hem over het dek naar het verblijf van den commandant bracht.

Onbeweeglijk als standbeelden stonden twee soldaten met gepresenteerd geweer aan weerszijden van de valreep.

De beide vrienden hadden dit alles zoo duidelijk gezien, alsof zij zich zelf aan boord van het groote oorlogsschip bevonden.

Er verliepen ongeveer tien minuten.

Toen werd de jonge zeeofficier opnieuw zichtbaar; hij begaf zich naar de verschansing en daalde weder de valreep af, uitgeleide gedaan door den makker, die hem een hartelijk vaarwel scheen toe te wuiven.

De zeeofficier sprong luchtig in de sloep, de matrozen streken de riemen, die onmiddellijk weder in de golven plasten en binnen enkele minuten was de overbrenger van de noodlottige fotografische platen weder aan boord van zijn eigen schip teruggebracht.

Er werden eenige signalen met vlaggen gewisseld en daarop draaide de torpedojager langzaam om, zijn schroef beukte met geweld de golven en daarop schoot hij met volle snelheid voorwaarts, in de richting van de Hollandsche kust.

Raffles en Charly hadden niets van hetgeen gebeurd was, gemist.

Zij wierpen elkander een langen blik toe.

In de oogen van den Grooten Onbekende was een onwrikbaar besluit te lezen!

— Ik zie dat onze onderneming ditmaal met eenige moeilijkheden te kampen heeft, Charly! zeide hij op een toon, waarvan de jonge man de beteekenis maar al te goed kende, en die hem steeds voorspelde, dat zijn meester besloten was, alles op het spel te zetten om zijn doel te bereiken.

— Inderdaad! merkte de jonge man op. Ik zie niet goed, hoe wij nu nog in het bezit van die platen kunnen komen.

— Toch is niets gemakkelijker, antwoordde Raffles op drogen toon.

— Niets gemakkelijker! herhaalde Charly onge-loovig.

— Zeker! Ik heb daartoe eenvoudig aan boord van het schip te gaan en ze weg te halen!

Charly meende zijn meester niet goed verstaan te hebben.

— En denk je dat dat mogelijk is? vroeg hij eindelijk.

— Dat weet ik niet, maar ik weet wel, dat ik het in ieder geval ga beproeven!

— Maar hoe dan? riep Charly uit. Je zult onmiddellijk gegrepen worden.

— Als men mij grijpt, nadat ik de platen vernietigd heb, dan doet het er zoo veel niet toe! hernam hij op koelen toon. In ieder geval moeten wij 's nachts opereeren. Het heeft niet het minste doel om te trachten overdag aan boord te komen, want wij zouden onmiddellijk gezien worden en als men ons als Engelschen herkende, dan zou een granaat boven op onzen toren, „bij ongeluk” afgeschoten door een onhandigen kanonnier, ruimschoots voldoende zijn ons voor altijd den lust te benemen onzen neus te steken in de zaken van dit uiterst gevaarlijke volkje.

— Maar dan moet je je toch vermommen? vervolgde Charly.

— Dat denk ik ook te doen. Wij hebben hier aan boord eenige uniformen, waarbij er wel een is, die met een weinig handigheid in een Duitsche is te veranderen. Henderson is in die dingen zeer bedreven en in de boekenkast van het salon kun je een werkje vinden, waarin niet alleen de vloten van alle naties, maar ook de uniformen beschreven staan.

— Maar je uiterlijk, beste Edward, vervolgde Charly die nog steeds niet overtuigd was.

— O, het uiterlijk doet er minder toe! antwoordde Raffles onverschillig. Ik zal de hoogere officieren zoo-

veel mogelijk uit den weg blijven. Het mindere volk let in het geheel niet op het gezicht, maar kijkt alleen naar de uniform. Je moet bedenken, dat de „Markgraf” nog maar een maand, of zelfs nog korter, in dienst is, en een bemanning heeft van 1130 koppen. Dat is dus zooveel als menig welvarend dorp niet aan inwoners telt. En daar des avonds alle katjes grauw zijn, zoo zie ik niet in, waarom ik het er niet op zou wagen.

Charly zweeg.

Hij begreep zeer goed, dat het niet het minste nut zou hebben, een poging te doen, om zijn meester tot andere gedachten te brengen.

En toch liep hem een huivering over het lichaam bij de gedachte aan wat het lot van den Grooten Onbekende zou kunnen zijn, indien hij op heeter daad betrapt werd.

HOOFDSTUK VI.

In het hol van den leeuw.

Het was vier uur in den middag.

Henderson had na een gezonden slaap zijn plaats aan het roer hervat, nadat hij was ingelicht omtrent de plannen van zijn meester.

Een uniform van fregatten-kapitän lag gereed op een der stoelen van het kleine salon.

Henderson had met behulp van passementen, welke hij van een andere uniform had getornd, de vermommening voor zijn meester gereed gemaakt.

Raffles had twee zijner revolvers schoon gemaakt, nagekeken en geladen en deze geduchte wapens lagen eveneens gereed in het salon.

Gedurende den gheelen middag was de boot onder water gebleven zonder evenwel de „Markgraf” een oogenblik uit het oog te verliezen.

Wat het schip hier eigenlijk midden in de Noordzee uitvoerde, was niet zeer duidelijk.

Het voer nu eens snel, in zuidelijke richting, zoodat het scheen, alsof het de haven van IJmuiden zou opzoeken, dan maakte het weder plotseling rechtsomkeer, alsof het koers wilde zetten naar Hull.

Nu eens voer het zeer snel, zoodat de vier pijpen dikke rookwolken uitbraakten, en de vier schroeven de zee met vreeselijk geweld beukten, dan weder scheen het bijna stil te liggen.

Blijkbaar trachtte de commandant zich rekenschap te

geven van de vlugheid en de bestuurbaarheid van zijn splinternieuw schip.

Omstreeks zes uur bevond de „Markgraf” zich weder ter hoogte van Doggersbank.

De zon daalde langzaam in zee.

Over een uur zou de schemering invallen.

De beide vrienden hadden zich, nadat ook Raffles eenige uren rust had genomen, naar de eetzaal begeven en gebruikten daar tamelijk zwijgend het middagmaal.

Raffles was in diepe gedachten verzonken en Charly gevoelde zich het hart samen nijpen van vrees over het lot dat zijn meester zou kunnen treffen.

Nadat het middagmaal gebruikt was, ging Raffles zich verkleeden.

Hij trok de Deutsche uniform aan, zette zich de Deutsche uniformpet ver achter op het hoofd, zooals de Deutsche officieren dit vaak doen, stak de beide revolvers in zijn zak en wierp een blik op zijn horloge.

— Het is tijd! zeide hij eenvoudig.

Charly greep de hand van zijn meester.

Zijn blauwe oogen konden de tranen nauwelijks terugdringen.

— Ik wilde dat ik je kon vergezellen, Edward! zeide hij.

— Dat gaat nu eenmaal niet, beste jongen. En ik verzeker je, dat je me van meer nut kunt zijn aan boord van de „Zeeduivel”. Je kent dus onze afspraak. Indien ik binnen twee uren niet terug ben aan boord, is dit een teeken, dat de zaak spaak is geloopen. Je blijft vlak achter de „Markgraf” varen, op een afstand van niet meer dan honderd ellen, zoodat ik je kan terug vinden als ik in zee spring, om weder naar de duikboot terug te zwemmen. Dit sluit in, dat je aan de oppervlakte moet blijven. Ben ik echter binnen dien tijd niet terug, dan wacht je nog een half uur, of een uur, duik dan onder water en let goed op hetgeen er aan boord van het schip voorvalt. Misschien weet ik mij toch nog te redden — misschien niet. In het eerste geval kun je spoedig naar boven komen, in het tweede zul je het verstandigst doen mij maar aan mijn lot over te laten.

Charly keek zijn meester strak aan, en wierp daarna een blik op Henderson die aan het roer stond.

En deze blik, gewisseld tusschen den trouwen maker van den Grooten Onbekende en zijn chauffeur sprak meer dan boekdeelen.

Het was nu bijna geheel duister.

De „Zeeduivel” steeg naar de oppervlakte.

De beide vrienden omhelsden elkaar nogmaals; Raf-

fles drukte Henderson krachtig de hand en daarop besteeg hij de stalen ladder die naar het dek voerde.

Op honderd meter afstand doemde een somber gevaarte uit zee op, slechts hier en daar verlicht.

Het was de „Markgraf”!

Zeer langzaam, terwijl de toren nauwelijks eenige centimeters boven de golven uitstak, stevende de „Zeeduivel” naar het Deutsche oorlogsschip.

Het Deutsche slagschip was blijkbaar voor anker gegaan, want het bleef steeds onbeweeglijk op dezelfde plek liggen.

De duikboot naderde omzichtig, tot zij den achtersteven van het machtige oorlogsschip bereikt had.

Raffles greep een van de kettingen, die naast het roer afhingen en zweefde het volgende oogenblik tusschen hemel en aarde.

Lenig als een kat klom hij naar omhoog, tot hij een patrijspoort bereikt had, die openstond.

Hij wierp een blik in de duisternis en klom toen onvervaard naar binnen.

Hij bevond zich in een klein vertrek, blijkbaar het logies van een bootsman.

In een der hoeken bevond zich een ijzeren krib en een kleine ijzeren washtafel, terwijl een paar uniformstukken aan krammen aan den houten wand hingen.

Raffles wierp een blik door de patrijspoort en zag nog juist hoe de „Zeeduivel” snel onder water dook, zonder aan boord van het Deutsche oorlogsschip te zijn opgemerkt.

Hij draaide zich om en sloop op zijn teenen naar de smalle deur.

Hij draaide den knop om en de deur ging langzaam open.

Raffles stond nu in een smalle, flauw verlichte gang, die zich blijkbaar over de geheele lengte van het schip uitstreckte, en waarop een zeer groot aantal voor het meerendeel ijzeren deuren uitkwamen.

Behoedzaam schreed hij voorwaarts.

Door de stilte, die in het geheele schip scheen te heerschen, werd het hem al spoedig duidelijk, dat het grootste gedeelte van de mannen zich reeds naar kooi had begeven en in diepe rust verzonken was.

Daar de machines waren stopgezet, was ieder geluid reeds van verre hoorbaar.

Hier en daar hoorde hij een deur dicht slaan en de bevelende stem van een officier.

Langzaam volgde hij de gang, een blik werpend op iedere deur die hij voorbijkwam, waarop met zwarte letters de aard van het vertrek stond aangegeven.

Zoo kwam hij voorbij de kombuis voor het machinepersoneel, de eetzaal voor de stokers, de eetzaal voor de tremmers, waarvan het schip er een dertigtal aan boord had, de kleine slaapzaal voor het hofmeesterspersoneel, een waschzaal en nog een groot aantal andere vertrekken.

Raffles begreep, dat het voor hem een gunstige omstandigheid was, dat hij nu niet dan op het laatste oogenblik behoefde te vragen.

Hij was de gang bijna geheel ten einde, toen er plotseling een paar matrozen uit een zijgang kwamen opdagen.

Onmiddellijk nam Raffles de militaire houding aan en liep met stevigen stap door.

De matrozen drukten zich tegen den wand van de smalle gang, om den officier te laten passeeren en sloegen eerbiedig aan.

Het volgende oogenblik was Raffles hen voorbij geloopt.

Hij haalde verlicht adem.

Blijkbaar koesterden de beide matrozen niet de minste achterdocht.

De Groote Onbekende zette zijn gevaarlijken tocht door het oorlogsschip voort.

Eindelijk bevond hij zich op een klein portaal, vanwaar een breede ijzeren trap naar de machinekamer afdaalde, waarvan hij een groot gedeelte kon overzien.

De reuachtige machines blonken in het heldere licht van een aantal elektrische hanglampen.

Tal van machinisten en stokers waren bezig de vuren te onderhouden, de machine te poetsen en te oliën.

Thans waren de geweldige mandsikke zuigers in rust, maar het was te begrijpen, welk een ontzagelijke kracht zij konden uitoefenen, wanneer zij eenmaal in beweging waren gebracht.

Raffles keek nog even naar het begin van de ontzagelijke schroeven, die bijna een meter in doorsnede was en liep toen haastig verder, daar hij wederom voetstappen hoorde aankomen.

Nadat hij het portaal was afgeloopen, sloeg hij een breede gang in, die evenlang bleek te zijn als de eerste en met deze evenwijdig liep.

Ook hier waren alle deuren van opschriften voorzien.

Het grootste gedeelte van de vaandrags, de zee-cadetten en de eerste machinisten scheen hier gehuisvest te zijn.

Eindelijk bereikte Raffles den voet van een stalen wenteltrap, die blijkbaar naar een hooger gelegen dek voerde.

Hij wilde haar stoutmoedig beklimmen, toen hij plotseling ophield.

Zware voetstappen kwamen de trap afdalen.

Er verscheen een gegalonneerde pantalon en vervolgens een zwaar met goud geborduurd uniform, gevolgd door een witten baard, een dik rood gelaat en ten slotte een eveneens met veel goud gesierde uniformpet.

Raffles dacht er eerst aan zich te verschuilen, maar hij zag in, dat het reeds te laat was.

Bovendien bevond er zich geen enkele inspringende hoek of nis in de buurt.

De officier had de wenteltrap nu bijna geheel afgeloopen en kwam even daarna de gang in.

Raffles ging in de houding staan, sloeg aan en stond onbeweeglijk stil, terwijl hij, zooals voorgescreven was, de oogen gevestigd hield op die van zijn superieur.

Hij had den hooggeplaatsten officier op het eerste gezicht herkend.

Het was von Tierpitz, Grosz-admiral van de Duitsche vloot, die zich blijkbaar in persoon had willen overtuigen van de snelheid en de gevechtswaarde van het nieuwe schip.

Eenige andere officieren, die hem op de hielen volgden, bleven op eenigen afstand eerbiedig stilstaan.

Met veel tegenwoordigheid van geest had Raffles zijn standplaats zoodanig gekozen, dat hij met den rug tegenover de elektrische lamp stond, die op deze plaats in de gang brandde.

Von Tierpitz keek den gewaanden zeeofficier met eenige verbazing aan en vroeg toen

— Ik kan mij niet herinneren dat gij aan mij zijt voorgesteld!

— Dat is zeer wel mogelijk, admiraal! antwoordde Raffles op hoffelijken toon en in voortreffelijk Duitsch, dat hij zonder eenig accent sprak. Ik heb den geheelen dag benedenscheeps dienst gehad.

— Zoo, zoo!

Von Tierpitz scheen nog iets te willen zeggen, maar hij had zeker haast om zijn inspectietoelt voort te zetten.

Hij sloeg aan en verwijderde zich snel, op den voet gevolgd door de officieren, die ternauwernood een blik sloegen op hun inferieur.

Raffles haalde verlicht adem.

Dit gevaar was hij tenminste te boven gekomen.

Hij liep zoo snel hij kon de wenteltrap op en bevond zich nu op het voorste bruggedeel.

De avondhemel glansde boven zijn hoofd.

Raffles liep snel over het dek, en ging opnieuw een gang binnen, die overdekt was en aan beide zijden voorzien was van een aantal mahoniehouten deuren, die er op wezen, dat men zich hier in het kwartier der officieren bevond.

Plotseling stond Raffles stil.

Hij keek naar het opschrift van een der deuren.

Dunkelkamer No. 1 stond er met groote letters op geschilderd.

Raffles' hart klopte.

Hij wierp een blik achter zich, maar er was niets te zien.

Terwijl hij met de linkerhand de kruk van de deur greep, tastte hij met de rechter naar zijn revolver.

De deur ging zachtjes open, wat hem wel eenigszins verbaasde, daar er electrisch licht in de gang brandde en men bevreesd moest zijn, dat dit schadelijk op de platen zou inwerken, althans wanneer deze reeds niet lang ontwikkeld en gefixeerd waren.

Maar zoodra hij was binnengetreten, bemerkte hij de reden van deze schijnbare nalatigheid.

De ingang van de donkere kamer was namelijk volgens een doolhof-systeem ingericht.

Zoodra men was binnengetreten moest men een soort kort doolhof volgen en drie of viermaal, telkens een eind verder, op zijn schreden terugkeeren.

De wanden van dit doolhof waren met zwarte stof bekleed.

Zelfs al stond de deur wijd open, dan nog kon het licht, dat bij iedere gang van het doolhof meer verzwakt werd, niet in de donkere kamer doordringen.

Dit was een gelukkige omstandigheid, welke Raffles zich ten nutte dacht te maken.

Op de teenen loopend, sloop hij, zorgdragend dat hij niet tegen de nauwe wanden aanstiet, door het doolhof.

Hij hoorde een geluid van opgewonden stemmen, dat hoe langer hoe duidelijker werd.

Eindelijk bereikte hij het laatste gedeelte van het doolhof.

Een zwak rood licht vervulde de tamelijk groote ruimte, die hij thans voor zich zag.

Met groote moeite weerhield Raffles een kreet.

Voor een breede aanrechtbank, bedekt met een glazen plaat, die aan het eene einde van een gootsteen voorzien was, stonden twee mannen met den rug naar hem toe.

Naast hen op den grond stond een tasch, half overdekt met een zwarten doek.

Een vrij helder rood licht brandde in het midden boven deze werktafel.

Een van de mannen in de uniform van luitenant ter zee, hield een tamelijk grooten bak in de handen, dien hij zachtjes heen en weer schommelde, terwijl de tweede met groote aandacht keek naar de plaat die zich daarin scheen te bevinden.

Raffles was blijkbaar geen oogenblik te vroeg gekomen.

Inderdaad, hij kon er bijna niet aan twijfelen, of zijn goed gesternte had hem in deze kamer gebracht, juist op het oogenblik, dat de dieven van het kostbare stuk bezig waren de fotografische opneming daarvan te ontwikkelen.

Raffles wierp een onderzoekenden blik in het rond.

Aan een der zijwanden bemerkte hij een schakelaar, die blijkbaar moest dienen om het witte licht te ontsteken, zoodra de platen in het fixeerbak waren gelegd en dus bestand waren tegen de inwerking van ander dan rood licht.

Als een kat sloop hij naar den schakelaar toe.

Het volgende oogenblik straalde een helder wit licht door het vertrek.

Met een schreeuw van woede en schrik wendden beide officieren zich om.

Een hunner zette zoo snel hij kon den bak op de werktafel neder en legde er een dik stuk karton over.

Toen wendden de beide mannen zich dreigend naar den indringer.

— Wat moet dat beteekenen? bromde de oudste hunner, een officier met het gezicht van een bulldog en vuurrood haar.

— Dat zult gij aanstonds vernemen, mijnheer! antwoordde Raffles met de grootste kalmte, terwijl hij snel zijn revolver trok en op het voorhoofd van den vrager richtte.

— Wilt gij zoõ goed zijn onmiddellijk het karton van dien bak af te nemen, ofschoon ik wel denk, dat uw beweging toch reeds te laat is gekomen.

De officieren antwoordden niet.

Blijkbaar martelden zij hun hersens af met de vraag wie deze vreemdeling was, gekleed in het Duitsche uniform, en hoe hij aan boord van het schip was gekomen.

Maar Raffles maakte een ongeduldige beweging.

— Gij schijnt mij niet goed verstaan te hebben, of

gij zijt wat onverschillig! zeide hij op dreigenden toon. Dan zal ik het zelf moeten doen.

Met een paar stappen was hij bij den bak, trok het karton weg, lichtte de slechts half ontwikkelde plaat uit de vloeistof en wierp haar aan gruzels op den met kleine tegels belegden vloer van de boot.

Toen trad hij op een tweeden bak toe, waarin reeds een geheel afgewerkte plaat lag en nam er haar uit.

Steeds zijn revolver gericht houdende op de beide van woede trillende mannen, hield hij de plaat tegen het licht en wierp er een snellen blik op.

Dadelijk zag hij, dat zij bedekt was met letters en cijfers.

— Ik ben gelukkig bijtijds gekomen! zeide hij eenvoudig.

De plaat onderging hetzelfde lot van haar voorganger.

Raffles liet haar vallen en trapte haar met den hak van zijn schoen tot gruzels.

Vervolgens trad hij op de tasch toe, greep er bliksemsnel de twee nog aanwezige cachetten uit, opende deze en liet het felle witte licht op de vier platen schijnen, die onherroepelijk bedorven werden.

Dit alles had slechts eenige seconden geduurd.

Bleek van woede en met gebalde vuisten hadden de officieren, die geen van beiden gewapend waren, de handelwijze van den indringer gadegeslagen.

Toen alle platen vernield of voor goed bedorven waren, maakte Raffles een hoffelijke buiging voor de beide zee-officieren en zeide:

— Ik wil u niet lang in het onzekere laten, omtrent hetgeen hier is voorgevallen, mijnheeren! Ik ben Engelschman! Door een toeval ben ik uw booze plannen op het spoor gekomen en het geluk is mij gunstig geweest — ik heb die plannen, strijdig met het welzijn van mijn vaderland, in duigen weten te doen vallen! Mij blijft niets anders over dan mijn verontschuldigen te maken over mijn ongevraagd binnentreden en u verder een aangename reis toe te wenschen.

Hij boog nogmaals en ging ruggelings weder naar de eerste gang van het doolhof terug.

Plotseling hield hij op.

Er klonken voetstappen in de gang.

Ook de officieren schenen ze gehoord te hebben.

Nog voor Raffles achter het eerste schot verdwenen was, brachten zij bliksemsnel een zilveren fluitje aan de lippen.

Een schrille fluittoon drong door het vertrek, die zeker ook op de gang gehoord moest worden.

De voetstappen hielden plotseling op.

Toen werd het fluitsignaal beantwoord.

Raffles begreep, dat hij zich in een zeer gevaarlijke positie bevond.

Hij trad het vertrek weer binnen, zijn revolver nog steeds dreigend opgeheven, om te zien of het vertrek ook een tweeden uitgang had.

Maar zooals hij wel gevreesd had, was dit niet het geval.

Vastberaden omvatte hij de kolf van zijn revolver en vloog door het kleine doolhof naar de deur.

Het was te laat!

Voor de deur stond een planton van zes man, aangevoerd door een bootsman, allen met het geweer over den schouder en de revolver in den gordel.

Een oogenblik dacht Raffles er over, zich met geweld een weg door de zeven man te banen, maar spoedig zag hij het krankzinnige van dit plan in.

Er was alarm gemaakt, en reeds werden de geweren geveld.

Bovendien was de gang zoo smal, dat er aan ontvluchten niet te denken viel.

Een flauwe glimlach gleed over het gelaat van den Grooten Onbekende.

Hij had gespeeld en verloren!

Ditmaal trok hij aan het kortste einde en wellicht was er voor goed een einde aan zijn loopbaan gekomen.

Hij trad de donkere kamer verder binnen, nam de tweede revolver uit zijn zak en stak de beide wapens met een hoffelijk gebaar aan een der beide officieren toe.

— Mijne heeren! zeide hij met de grootste bedaardheid. Gij kunt over mij beschikken — ik ben uw gevangene!

Op hetzelfde oogenblik drongen de zes matrozen de donkere kamer binnen.

Op een kort bevel van een der officieren werd Raffles aangegrepen en naar een cachot gebracht, dat zich op eenige passen afstand in dezelfde gang bevond.

Enkele minuten later viel een handbreede stalen deur, zwaar als van een brandkast, met een dreunenden slag achter den gevangene dicht.

HOOFDSTUK VII.

De „Zeeduivel“ in gevecht.

Het was elf uur.

Raffles wierp een blik om zich heen.

Het vertrek ontving volstrekt geen ander licht dan dat door een zeer kleine opening in den wand naar binnen drong en deze pening was nog maar nauwelijks een decimeter in het vierkant groot.

Maar thans was de cel in de dikste duisternis gehuld.

Als hij voor de opening stond, kon Raffles slechts een of twee sterren ontwaren.

Al rondtastende vond hij in een hoek van het cachot een krib en deze scheen het geheele ameublement te vormen.

Hoe hij ook zocht, een schakelaar kon hij nergens ontdekken.

— Welk een wonderlijke manier houden de Duitschers er op na, om met hun gevangenen om te springen! zeide Raffles afwerend. Men schenkt hen nauwelijks of in het geheel geen lucht! Nu, over een uur of vier begint de dag reeds aan te breken, tot dus verre moeten wij geduld hebben. En daar ik volstrekt niet kan inzien, waarmede ik den tijd in dit sombere hol beter zou kunnen doorbrengen dan met slapen, zoo zal ik maar beginnen met een weinig nachtrust te genieten. Als ik mij niet vergis, zal ik mijn krachten morgen ruimschoots noodig hebben. Ik geloof dat ik niet eens behoef af te wachten tot men mij mijn souper brengt!

Met deze woorden wierp Raffles zich op de krib en zoodanig was de krachtige wil van dezen zonderlingen man, dat hij binnen vijf minuten even vast sliep, als wanneer hij zich aan den vasten wal in zijn eigen slaapkamer had bevonden.

Hij werd niet wakker voor de deur van het cachot geopend werd en er een ruwe hand op zijn schouder werd gelegd.

Raffles opende de oogen, rekte zich eens duchtig uit en keek den man die voor hem stond aan.

Het was een bootman, dezelfde dien hij den vorigen avond reeds gezien had, vergezeld door vier matrozen, thans met de bajonet op het geweer.

— Sta op en volg mij! zeide de bootman op ruwen toon.

— Een oogenblikje! kwam Raffles. Gij zult mij toch zeker wel veroorloven, dat ik mij eerst wasch. Of doet men daar niet aan aan boord van dit schip?

De man scheen zich even te bedenken.

Toen wisselde hij eenige woorden met een van de matrozen, die spoedig terugkeerde met een puts water en een handdoek, benevens een stuk zeep.

Raffles waschte zich duchtig, droogde zich af, trok zijn uniform weder aan, drukte zich de pet op het hoofd en zeide toen:

— Ik ben gereed — voor de ra, voor den kogel, of voor welk ander lot de heeren officieren mij bestemd mogen hebben.

Met deze woorden plaatste hij zich tusschen het vier-tal matrozen en in snellen marsch begaf de kleine stoet zich naar het voordek.

Het was klaarlichte dag.

De weg dien Raffles moest volgen, was door matrozen, het geweer aan den voet, afgezet.

Het voordek was geheel vrij gemaakt en daar zaten, achter een groote tafel, een achttal officieren met den commandant van het schip en groot-admiraal von Tierpitz in het midden.

De gezichten van de officieren stonden strak.

Niets was er op deze als uit marmer gehouwen gezichten te ontdekken.

Met kalmen tred en opgeheven hoofd trad Raffles tot dicht voor de tafel zijner rechters.

Hij wierp een snellen blik terzijde en zag aanstonds dat hij er niet aan behoefde te denken een poging tot ontvluchting te maken.

Want vlak bij de verschansing stonden aan bak- en stuurboord twee rijen zee-soldaten met de bajonet op het geweer.

Achter hen was de campagne en ook deze was geheel met matrozen afgezet.

Een oogenblik heerschte er een drukkend stilzwijgen.

De mannen achter de tafel schenen Raffles met hun blikken te willen doorboren.

Eindelijk nam von Tierpitz het woord.

— Uw naam? vroeg hij.

— Dien wensch ik niet te noemen! antwoordde Raffles bedaard.

— Weet gij, dat wij er u toe kunnen dwingen?

— Dat geloof ik niet — maar gij zoudt het kunnen probeeren! zeide Raffles glimlachend.

— Gij zijt Engelschman?

— Ja, en daar ben ik trotsch op!

— Wanneer zijt gij hier aan boord gekomen?

— Gisteren!

— Op welke wijze?

— Die vraag is wat indiscreet, mijneheeren. Ik wensch er geen antwoord op te geven!

— Gij schijnt niet te begrijpen, dat ge door deze koppigheid uw zaak er niet beter op maakt, zeide von Tierpitz, terwijl hij de dikke borstelige wenkbrauwen fronste.

— Het is mogelijk, antwoordde Raffles kalm. Maar er zijn van die geheimen, die men niet verradt!

— Beseft gij den omvang van uw misdrijf wel goed? vroeg von Tierpitz.

— Ik beseft het volkomen, admiraal! Het is volstrekt niet grooter en ook niet kleiner, dan het misdrijf, waaraan uwe officieren zich schuldig maakten toen zij in een vermomming aan boord van het Engelsche slagschip „King George” doordrongen en daar de plannen der opstelling van onze vloot stalen!

Von Tierpitz werd bleek van woede en riep op schorren toon:

— Gij durft heel wat zeggen!

— Kunt gij dan eenig onderscheid zien? vroeg Raffles. Mijn bedunkens is er volstrekt geen verschil — behalve dat ik hier aan boor! ben gekomen, niet om te spionneeren, maar uitsluitend met het doel om de gevolgen van uwe spionnage te vernietigen!

— Genoeg! riep von Tierpitz woedend uit. Gij zult zien en ondervinden, dat wij niet met ons laten spelen! Feitelijk hadden wij het recht, u zonder vorm van proces aan de ra op te knopen, of u te fusileeren. Maar wij zullen u toonen, dat wij geen beulen zijn. Gij zult voor een regelmatigigen kriegsraad terecht staan en deze zal over u te vonnissen hebben! Mocht gij ook voor dien raad uw naam willen verzwijgen — het staat u vrij — maar op het vonnis zal het veel invloed hebben, dat verzeke ik u. Bœngt den gevangene weg, mannen.

Raffles werd weder naar zijn cachot geleid.

Hij was er nauwelijks vijf minuten, of hij bemerkte aan een lichte trilling in het schip en vervolgens aan een eentonig dof geraas, dat uit de ingewanden van het reusachtige vaartuig scheen voort te komen, dat de „Markgraf” zich in beweging stelde.

Hij ging voor de kleine opening staan en wierp een blik naar buiten.

Behalve een stuk van de verschansing en een gedeelte van een snelvuurkanon, benevens een stuk van den hemel en de zonnetent, zag hij niets dan een schildwacht, met eentonigen stap, met het geweer over den schouder, over het dek heen en weer loopen.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het was zeven uur in den morgen.

De „Markgraf” scheen met groote vaart te stoomen, afgaande op het dreunen en het trillen van het vaartuig.

Bijna zes uren verliepen zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Tweemaal was de deur van het cachot geopend en tweemaal had de bootsman Raffles een bord met eten binnen gebracht.

En het moet ter eere van den Grooten Onbekende gezegd worden, dat hij met den grootsten smaak deze maaltijden verorberde.

Omstreeks twaalf uur in den middag scheen het hem toe, dat de vaart van het schip eenigszins verminderde.

Hij kon zich volstrekt niet voorstellen waar men zich bevond, maar het leek hem het waarschijnlijkst, dat de „Markgraf” had koers gezet naar de dichtst zijzinde Deutsche haven.

Plotseling hoorde hij het knarsen van den ankerketting over den gangspil en daarop scheen het hem toe, dat de „Markgraf” achteruit sloeg, de machine stop zette en langzaam om haar anker zwaaide.

Toen werd de deur van het cachot geopend.

De bootsman en zes man stonden voor de deur.

De onder-officier had een paar stevige boeien in de handen.

— Gaat gij mij boeien? vroeg Raffles verontwaardigd.

— Bevel van den commandant! bromde de man op barschen toon.

Raffles haalde de schouders op en stak de handen vooruit.

Het volgende oogenblik waren zijn polsen in boeien gekneld.

— Volg mij! beval de bootsman.

Raffles verliet de cel, nieuwsgierig wat er met hem zou gebeuren.

Het troepje marcheerde de gang uit en betrad het dek.

Raffles wierp een blik op de oppervlakte der zee.

Zijn oogen bleven gevestigd op iets, dat er in de verte uitzag als een reusachtige, afgeplatte walvisch, die onbeweeglijk op de oppervlakte van de zee scheen te sluimeren.

Plotseling begreep Raffles waar hij zich bevond.

Het schip was voor anker gegaan op een halve mijl afstand van het eiland Helgoland, de onneembare, buitengewoon sterke Deutsche vlootbasis.

En dadelijk begreep hij ook, dat hij hier voor den krijgsvaad zou moeten te recht staan.

Blijkbaar was de „Markgraf” niet van zins reeds nu naar een Duitsche oorlogshaven terug te keeren.

Als een grijs, dreigend monster, lag het eiland daar in de stralen van de warme lentezon.

Zelfs op dezen afstand waren de monsterachtige groote kanonnen te zien, welker loopden tegen het blauw van den hemel afstaken en die in geweldige kazematten stonden opgesteld.

Op ongeveer een mijl afstand waren nog enkele andere kleine Duitsche oorlogsschepen te zien, die in de buurt kruisten.

De „Markgraf” wisselde eenige seinen met deze vaartuigen.

Raffles had dit alles in een oogwenk in zich opgenomen.

Ook zag hij, dat een aantal matrozen bezig waren met het uitzetten van een der grootste sloepen.

Reeds waren de davids naar buiten gedraaid, en schommelde de groote boot tusschen hemel en aarde, gereed om te worden afgeladen.

Toen trad een der officieren, die Raffles den avond te voren in de donkere kamer overvallen had, naar het bewakingsplanton en beval kort:

— In de boot!

Raffles werd naar de boot geleid en nam plaats op een van de banken door de zes zee-soldaten omringd.

Acht matrozen namen op de roeibanen plaats en de officier zette zich voor in de sloep.

Langzaam begon de boot te dalen en binnen vijf minuten had zij de oppervlakte van de golven bereikt.

De stalen takels werden losgehaakt, op een kort bevel plonsden de riemen in het water en het volgende oogenblik zette de boot koers naar Helgoland.

De matrozen hadden nauwelijks een kwartier geroeid en de sloep bevond zich op ongeveer halfweg het oorlogsschip en de haven van het eiland, toen een der bewakingssoldaten plotseling een kreet slaakte en naar een klein voorwerp op de golven wees, dat zeer snel naderde.

De officier voor in de boot stond op en volgde de richting, welke de zee-soldaat met uitgestrekte hand aanwees.

Het was een klein, grijs gevormd voorwerp, dat op eenigen afstand zeer veel op een drijvende mijn geleek.

Dat was ook zeker de eerste gedachte van den officier.

Maar Raffles, die schijnbaar onverschillig en ge-

dachtenloos in gebukte houding temidden der zee-soldaten had gezeten, had de grootste moeite een kreet van zegepraal te onderdrukken.

Hij begreep, dat, wat men voor een drijvende mijn zou kunnen aanzien, niets anders was dan het torentje van den „Zeeduivel”.

Met zeer grooten spoed naderde het zonderlinge voorwerp.

Dadelijk begreep Raffles het doel van zijn trouwe makkers.

De officier was recht op in de boot gaan staan en keek met groeiende onrust en verbazing naar het zonderlinge voorwerp, dat zich thans op nauwelijks vijftig meters van de boot bevond.

Toen het grijze ding zich op tien ellen afstand bevond, begreep de officier eindelijk waarmede hij te doen had.

— Een duikboot! schreeuwde hij. Let op den gevangene! Dien wil men ontzetten.

Maar het was te laat!

Raffles was snel als het weerlicht opgestaan, had zijn geboeide vuisten opgeheven en den bootman, die zich eveneens had opgericht, met de zware boeien zulk een geweldigen slag op het hoofd toegebracht, dat de man op den bodem van de boot neerviel.

Een seconde later was Raffles in zee gesprongen.

Hij dook onder de golven.

Het was geen oogenblik te vroeg, want het volgende oogenblik vlogen de geweerkogels links en rechts naast hem in het water.

Zonder zich van zijn armen te kunnen bedienen, maar slechts met behulp van zijn voeten, zwom Raffles nog eenigen tijd onder de golven door.

Toen moest hij boven komen om adem te scheppen.

Op hetzelfde oogenblik klonk er een oorverdoovend gekraak.

De „Zeeduivel” was met volle vaart op de sloep ingeloopt en had haar in de zijde getroffen.

De sloep werd als het ware uit de golven opgelicht en brak in tweeën.

Alle opvarenden stortten in zee.

Degenen die zwemmen konden klommen op het wrakstuk van de sloep en hieschen hun makkers, die het niet konden, naast zich.

Raffles was met eenige krachtige slagen naar de duikboot toegezwommen.

De deksel van den toren vloog open en de krachtige armen van Henderson trokken hem uit het water en sjorden hem niet zonder moeite naar den toren.

— Ik dank je, Henderson! was alles wat Raffles kon zeggen, terwijl de tranen hem in de oogen schoten.

Reeds werd er vliegenvlug aan boord van de „Markgraf” een tweede sloep uitgezet en ook van de haven van Helgoland, waar men het ongeval blijkbaar gezien had, kwam snel een reddingsboot aanzetten.

Maar dit was het ergste niet.

Want blijkbaar had men aan boord van het groote slagschip de toedracht der feiten geraden.

De matrozen vlogen op het fluitje van den officier naar de stukken; er werden granaten naar het dek geschoten, snelvuurkanonnen werden geladen en een granaat vloog huilend door de lucht om op slechts enkele meters van de duikboot in de golven te ploffen.

Maar aanstonds wist Charly den „Zeeduivel” zoo te manoeuvreeren, dat de boot als het ware gedekt werd door de stukgeschoten sloep.

Henderson maakte vliegenvlug het deksel van den toren weder dicht en de boot zonk onder de golven.

Henderson had in een oogenblik de boeien van zijn meester doorgevijld.

Raffles trad op Charly toe en sloot hem diep geroerd in zijn armen.

Toen greep hij Henderson's hand en schudde die krachtig.

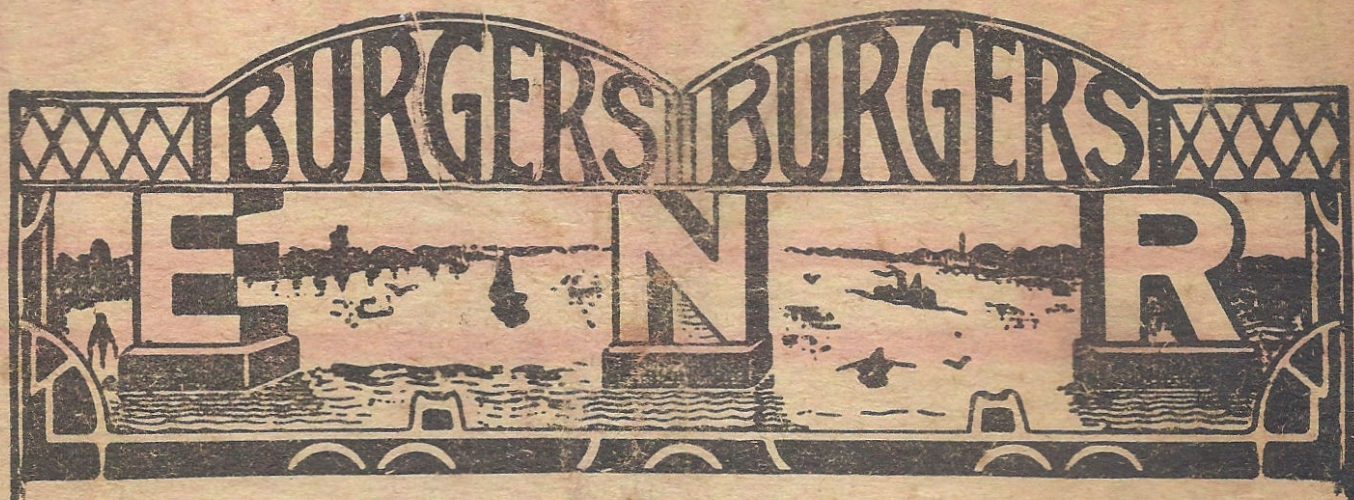
De drie mannen spraken niet, maar hun vochtige oogen zeiden meer dan woorden konden doen.

De volgende aflevering (No. 184) bevat:

De Koh-I-Noor III.

FIETSERS:

Spiegeltje, spiegeltje aan den wand,
Wie levert de beste fiets in 't land?

SPIEGELTJE:

Er wordt zeer veel gefabriceerd,
Maar weest verstandig en probeert
Het grootste wonder der techniek,
Der BURGERS E. N. R. fabriek.

